

4 MOSEBOK

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36		

KAPITEL 1

Och HERREN talade till Mose i Sinais öken, i uppenbarelsetältet, på första dagen i andra månaden av det andra året efter deras utåg ur Egyptens land; han sade:

² "Räknen antalet av Israels barn, deras hela menighet, efter deras släkter och efter deras familjer, vart namn räknat särskilt, allt mankön, var person för sig;

³ alla stridbara män i Israel, de män som äro tjugu år gamla eller därutöver, dem skolen i inmönstra efter deras häravdelningar, du och Aron.

⁴ I skolen därvid taga till eder en man av var stam, den som är huvudman för sin stams familjer.

⁵ Och dessa äro namnen på de män som skola biträda eder: av Ruben: Elisur, Sedeurs son;

⁶ av Simeon: Selumiel, Surisaddais son;

⁷ av Juda: Naheson, Amminadabs son;

⁸ av Isaskar: Netanel, Suars son;

⁹ av Sebulon: Eliab, Helons son;

¹⁰ av Josefs barn: av Efraim: Elisama, Ammihuds son; av Manasse: Gamliel, Pedasurs son;

¹¹ av Benjamin: Abidan, Gideonis son;

¹² av Dan: Ahieser, Ammisaddais son;

¹³ av Aser: Pagiel, Okrans son;

¹⁴ av Gad: Eljasaf, Deguels son;

¹⁵ av Naftali: Ahira, Enans son."

¹⁶ Dessa voro ombud för menigheten, hövdingar för sina fädernestammar, huvudmän för Israels ätter.

¹⁷ Och Mose och Aron togo till sig dessa namngivna män;

¹⁸ och sedan de hade församlat hela menigheten på första dagen i andra månaden, blev folket infört i förteckningen efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver, var person för sig,

¹⁹ allt såsom HERREN hade bjudit Mose; och han mönstrade dem i Sinais öken.

²⁰ Och avkomlingarna av Rubens, Israels förstföddes, söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, var person för sig, alla av mankön som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,

- ²¹ så många av Rubens stam som inmönstrades, utgjorde fyrtiosex tusen fem hundra.
- ²² Avkomlingarna av Simeons söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, så många som inmönstrades, vart namn räknat särskilt, var person för sig, alla av mankön som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
- ²³ så många av Simeons stam som inmönstrades, utgjorde femtionio tusen tre hundra.
- ²⁴ Avkomlingarna av Gads söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
- ²⁵ så många av Gads stam som inmönstrades, utgjorde fyrtiofem tusen sex hundra femtio.
- ²⁶ Avkomlingarna av Judas söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
- ²⁷ så många av Juda stam som inmönstrades, utgjorde sjuttiofyra tusen sex hundra.
- ²⁸ Avkomlingarna av Isaskars söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
- ²⁹ så många av Isaskars stam som inmönstrades, utgjorde femtiofyra tusen fyra hundra.
- ³⁰ Avkomlingarna av Sebulons söner upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
- ³¹ så många av Sebulons stam som inmönstrades, utgjorde femtiosju tusen fyra hundra.
- ³² Avkomlingarna av Josefs söner: Avkomlingarna av Efraims söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
- ³³ så många av Efraims stam som inmönstrades; utgjorde fyrtio tusen fem hundra.
- ³⁴ Avkomlingarna av Manasses söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
- ³⁵ så många av Manasse stam som inmönstrades, utgjorde trettio två tusen två hundra.
- ³⁶ Avkomlingarna av Benjamins söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
- ³⁷ så många av Benjamins stam som inmönstrades, utgjorde trettiofem tusen fyra hundra.
- ³⁸ Avkomlingarna av Dans söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
- ³⁹ så många av Dans stam som inmönstrades, utgjorde sextio två tusen sju hundra.
- ⁴⁰ Avkomlingarna av Asers söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
- ⁴¹ så många av Asers stam som inmönstrades, utgjorde fyrtioett tusen fem hundra.
- ⁴² Avkomlingarna av Naftalis söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
- ⁴³ så många av Naftali stam som inmönstrades, utgjorde femtiotre tusen fyra hundra.
- ⁴⁴ Dessa voro de inmönstrade, de som blevo inmöntrade av Mose och Aron och Israels hövdingar, tolv män, som företrädde var och en sin stamfamilj.
- ⁴⁵ Och alla de av Israels barn som inmönstrades, efter deras familjer, de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män i Israel,
- ⁴⁶ alla dessa inmöntrade utgjorde sex hundra tre tusen fem hundra femtio.
- ⁴⁷ Men leviterna i sin fädernestam blevo icke inmöntrade med de övriga.
- ⁴⁸ Ty HERREN talade till Mose och sade:

- ⁴⁹ Levi stam allenast skall du icke inmönstra, och du skall icke räkna antalet av dem med de övriga israeliterna;
- ⁵⁰ utan du skall förordna leviterna att förestå vittnesbördets tabernakel med alla dess redskap och alla dess tillbehör. De skola bära tabernaklet och alla dess redskap och göra tjänst därvid; och runt omkring tabernaklet skola de hava sitt läger.
- ⁵¹ När tabernaklet skall bryta upp, skola leviterna nedtaga det, och när tabernaklet skall slås upp, skola leviterna uppsätta det; men om någon främmande kommer därvid, skall han dödas.
- ⁵² De övriga israeliterna skola lägga sig var och en i sitt läger, och var och en under sitt baner, efter sina häravdelningar;
- ⁵³ men leviterna skola lägga sig runt omkring vittnesbördets tabernakel, för att icke förtörnelse må komma över Israels barns menighet; och leviterna skola iakttaga vad som är att iakttaga vid vittnesbördets tabernakel.
- ⁵⁴ Och Israels barn gjorde så; de gjorde i alla stycken såsom HERREN hade bjudit Mose.

KAPITEL 2

Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:

- ² Israels barn skola lägga sig var och en under sitt baner, vid de fälttecken som höra till deras särskilda familjer; runt omkring uppenbarelsetältet skola de lägga sig så, att de hava det framför sig.
- ³ På framsidan, österut, skall Juda lägga sig under sitt baner, efter sina häravdelningar: Juda barns hövding Naheson, Amminadabs son
- ⁴ med de inmönstrade som utgöra hans här, sjuttiofyra tusen sex hundra man.
- ⁵ Bredvid honom skall Isaskars stam lägga sig: Isaskars barns hövding Netanel, Suars son,
- ⁶ med de inmönstrade som utgöra hans här, femtiofyra tusen fyra hundra man.
- ⁷ Därnäst Sebulons stam: Sebulons barns hövding Eliab, Helons son,
- ⁸ med de inmönstrade som utgöra hans här, femtiosju tusen fyra hundra man.
- ⁹ De inmönstrade som tillhöra Juda läger utgöra alltså tillsammans ett hundra åttiosex tusen fyra hundra man, delade i sina häravdelningar. De skola vid uppbrott tåga främst.
- ¹⁰ Ruben skall lägga sig under sitt baner söderut, efter sina häravdelningar: Rubens barns hövding Elisur, Sedeurs son,
- ¹¹ med de inmönstrade som utgöra hans här, fyrtiosex tusen fem hundra man.
- ¹² Bredvid honom skall Simeons stam lägga sig: Simeons barns hövding Selumiel, Surisaddais son,
- ¹³ med de inmönstrade som utgöra hans här, femtionio tusen tre hundra man.
- ¹⁴ Därnäst Gads stam: Gads barns hövding Eljasaf, Reguels son
- ¹⁵ med de inmönstrade som utgöra hans här, fyrtiofem tusen sex hundra femtio man.
- ¹⁶ De inmönstrade som tillhöra Rubens läger utgöra alltså tillsammans ett hundra femtioett tusen fyra hundra femtio man, delade i sina häravdelningar. Och de skola vid uppbrott tåga i andra rummet.
- ¹⁷ Sedan skall uppenbarelsetältet med leviternas läger hava sin plats i tåget, mitt emellan de övriga lägren. I den ordning de lägga sig skola de ock tåga, var och en på sin plats, under sina baner.
- ¹⁸ Efraim skall lägga sig under sitt baner västerut, efter sina häravdelningar: Efraims barns

hövding Elisama, Ammihuds son,

¹⁹ med de inmönstrade som utgöra hans här, fyrtio tusen fem hundra man.

²⁰ Bredvid honom skall Manasse stam lägga sig: Manasse barns hövding Gamliel, Pedasurs son,

²¹ med de inmönstrade som utgöra hans här, trettioåtta tusen två hundra man.

²² Därefter Benjamins stam: Benjamins barns hövding Abidan, Gideonis son,

²³ med de inmönstrade som utgöra hans här, trettiofyra tusen fyra hundra man.

²⁴ De inmönstrade som tillhöra Efraims läger utgöra alltså tillsammans ett hundra åttatusen ett hundra man, delade i sina häravdelningar. Och de skola vid uppbrott tåga i tredje rummet.

²⁵ Dan skall lägga sig under sitt baner norrut, efter sina häravdelningar: Dans barns hövding Ahieser, Ammisaddais son,

²⁶ med de inmönstrade som utgöra hans här, sextioåtta tusen sju hundra man.

²⁷ Bredvid honom skall Asers stam lägga sig: Asers barns hövding Pagiel, Okrans son,

²⁸ med de inmönstrade som utgöra hans här, fyrtio tusen fem hundra man.

²⁹ Därefter Naftali stam: Naftali barns hövding Ahira, Enans son,

³⁰ med de inmönstrade som utgöra hans här, femtio tusen fyra hundra man.

³¹ De inmönstrade som tillhöra Dans läger utgöra alltså tillsammans ett hundra femtio tusen sex hundra man. De skola vid uppbrott tåga sist, under sina baner.

³² Dessa voro, efter sina familjer, de av Israels barn som inmönstrades. De som inmönstrades i lägren, efter sina häravdelningar, utgjorde tillsammans sex hundra tre tusen fem hundra femtio man.

³³ Men leviterna blevo icke inmönstrade med de övriga israeliterna, ty så hade HERREN: bjudit Mose.

³⁴ Och Israels barn gjorde så; alldeles så, som HERREN hade bjudit Mose, lägrade de sig under sina baner, och så tågade de ock, var och en i sin släkt, efter sin familj.

KAPITEL 3

Detta är berättelsen om Arons och Moses släkt, vid den tid då HERREN talade med Mose på Sinai berg.

² Dessa äro namnen på Arons söner: Nadab, den förstfödde, och Abihu, Eleasar och Itamar.

³ Dessa voro namnen på Arons söner, de smorda prästerna, som hade mottagit handfyllning till att vara präster.

⁴ Men Nadab och Abihu föllo döda ned inför HERRENS ansikte, när de framburo främmande eld inför HERRENS ansikte i Sinais öken; och de hade inga söner. Sedan voro Eleasar och Itamar präster under sin fader Aron.

⁵ Och HERREN talade till Mose och sade:

⁶ Levi stam skall du låta få tillträde hit; du skall låta dem stå inför prästen Aron för att betjäna honom.

⁷ De skola iakttaga vad han har att iakttaga, och vad hela menigheten har att iakttaga, inför uppenbarelsetältet, i det att de förrätta tjänsten vid tabernaklet.

⁸ Och de skola hava vården om alla uppenbarelsetältets tillbehör, och iakttaga vad Israels barn hava att iakttaga, i det att de förrätta tjänsten vid tabernaklet.

⁹ Alltså skall du giva leviterna åt Aron och hans söner; de skola vara honom givna såsom gåva av Israels barn.

¹⁰ Men Aron och hans söner skall du anbefalla att iakttaga vad som hör till deras prästämbete. Om någon främmande kommer därvid, skall han dödas.

¹¹ Och HERREN talade till Mose och sade:

¹² Se, jag har själv bland Israels barn uttagit leviterna i stället för allt förstfött bland Israels barn, allt som öppnar moderlivet, så att leviterna skola tillhöra mig.

¹³ Ty mig tillhör allt förstfött; på den dag då jag slog allt förstfött i Egyptens land helgade jag åt mig allt förstfött i Israel, såväl människor som boskap. Mig skola de tillhöra. Jag är HERREN.

¹⁴ Och HERREN talade till Mose i Sinais öken och sade:

¹⁵ Mönstra Levi barn, efter deras familjer och efter deras släkter; alla av mankön som äro en månad gamla eller därutöver skall du inmönstra.

¹⁶ och Mose inmönstrade dem efter HERRENS befallning, såsom honom hade blivit bjudet.

¹⁷ Och dessa voro Levis söner, efter deras namn: Gerson, Kehat och Merari.

¹⁸ Och dessa voro namnen på Gersons söner, efter deras släkter: Libni och Simei.

¹⁹ Och Kehats söner efter sina släkter voro Amram och Jishar, Hebron och Ussiel.

²⁰ Och Meraris söner efter sina släkter voro Maheli och Musi. Dessa voro leviternas släkter, efter deras familjer.

²¹ Från Gerson härstammade libniternas släkt och simeiternas släkt; dessa voro gersoniternas släkter.

²² De av dem som inmönstrades, i det att man räknade alla dem av mankön som voro en månad gamla eller därutöver dessa inmönstrade utgjorde sju tusen fem hundra.

²³ Gersoniternas släkter hade sitt läger bakom tabernaklet, västerut.

²⁴ Och hövding för gersoniternas stamfamilj var Eljasaf, Laels son.

²⁵ Och Gersons barn skulle vid uppenbarelsetältet hava vården om själva tabernaklet och dess täckelse, om dess överdrag och om förhänget för ingången till uppenbarelsetältet,

²⁶ vidare om förgårdens omhängen och om förhänget för ingången till förgården, som omgav tabernaklet och altaret, så ock om dess streck - vad arbete nu kunde förekomma därvid.

²⁷ Från Kehat härstammade amramiternas släkt, jishariternas släkt hebroniternas släkt och ussieliternas släkt; dessa voro kehatiternas släkter.

²⁸ När man räknade alla dem av mankön som voro en månad gamla eller därutöver, utgjorde de åtta tusen sex hundra; dessa voro de som skulle hava vården om de heliga föremålen.

²⁹ Kehats barns släkter hade sitt läger vid sidan av tabernaklet, söderut.

³⁰ Och hövding för de kehatitiska släkternas stamfamilj; var Elisafan, Ussiels son.

³¹ De skulle hava vården om arken, bordet, ljusstaken, altarna och de tillbehör till de heliga föremålen, som begagnades vid gudstjänsten, så ock om förhänget och om allt arbete därvid.

³² Men överhövding över alla leviterna var Eleasar, prästen Arons son; han var förman för dem som skulle hava vården om de heliga föremålen.

³³ Från Merari härstammade maheliternas släkt och musiternas släkt; dessa voro merariternas släkter.

³⁴ Och de av dem som inmönstrades, i det att man räknade alla dem av mankön som voro

en månad gamla eller därutöver, utgjorde sex tusen två hundra.

³⁵ Och hövding för de meraritiska släkternas stamfamilj var Suriel, Abihails son. De hade sitt läger vid sidan av tabernaklet, norrut.

³⁶ Och Meraris barn fingo till åliggande att hava vården om bräderna till tabernaklet, om dess tvärstänger, stolpar och fotstycken och om alla dess tillbehör och om allt arbete därvid,

³⁷ så ock om stolparna till förgården runt omkring med deras fotstycken, deras pluggar och streck.

³⁸ Men mitt för tabernaklet, på framsidan, mitt för uppenbarelsetältet, österut, hade Mose och Aron och hans söner sitt läger; dessa skulle iakttaga vad som var att iakttaga vid helgedomen, vad Israels barn hade att iakttaga; men om någon främmande kom därvid, skulle han dödas.

³⁹ De inmönstrade av leviterna som Mose och Aron inmönstrade efter deras släkter, enligt HERRENS befallning, alla av mankön som voro en månad gamla eller därutöver, utgjorde tillsammans tjugutvå tusen.

⁴⁰ Och HERREN sade till Mose: Mönstra allt förstfött av mankön bland Israels barn, alla som äro en månad gamla eller därutöver, och räkna antalet av deras namn.

⁴¹ Och tag ut åt mig - ty jag är HERREN - leviterna i stället för allt förstfött bland Israels barn, så ock leviternas boskap i stället för allt förstfött bland Israels barns boskap.

⁴² Och Mose mönstrade allt förstfött bland Israels barn, såsom HERREN hade bjudit honom.

⁴³ Och de förstfödde av mankön, vart namn räknat särskilt, de som voro en månad gamla eller därutöver, utgjorde, så många som inmönstrades, tillsammans tjugutvå tusen två hundra sjuttiofyra.

⁴⁴ Och HERREN talade till Mose och sade:

⁴⁵ Du skall uttaga leviterna i stället för allt förstfött bland Israels barn, så ock leviternas boskap i stället för dessas boskap; så att leviterna skola tillhöra mig. Jag är HERREN.

⁴⁶ Men till lösen för de två hundra sjuttiofyra personer med vilka antalet av Israels barns förstfödde överstiger leviternas antal,

⁴⁷ skall du taga fem siklar för var person; du skall taga upp dessa efter helgedomssikeln vikt, sikeln räknad till tjugu gera.

⁴⁸ Och du skall giva penningarna åt Aron och hans söner såsom lösen för de övertaliga bland folket.

⁴⁹ Och Mose tog lösesumman av dem som voro övertaliga, när man räknade dem som voro lösta genom leviterna.

⁵⁰ Av Israels barns förstfödde tog han penningarna, ett tusen tre hundra sextiofyra siklar, efter helgedomssikeln vikt.

⁵¹ Och Mose gav lösesumman åt Aron och hans söner, efter HERRENS befallning, såsom HERREN hade bjudit Mose.

KAPITEL 4

Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:

² Räknen bland Levi barn antalet av Kehats barn, efter deras släkter och efter deras familjer,

³ dem som äro trettio år gamla eller därutöver, ända till femtio år, alla tjänstbara män som

kunna förrätta sysslor vid uppenbarelsetältet.

⁴ Och detta skall vara Kehats barns tjänstgöring vid uppenbarelsetältet: de skola hava hand om de högheliga föremålen.

⁵ När lägret skall bryta upp, skola Aron och hans söner gå in och taga ned den förlåt som hänger framför arken och med den övertäcka vittnesbördets ark;

⁶ däröver skola de lägga ett överdrag av tahasskinn och över detta ytterligare breda ett kläde, helt och hållet mörkblått; sedan skola de sätta in stängerna.

⁷ Och över skådebrödsbordet skola de breda ett mörkblått kläde och ställa därpå faten, skålarna och bägarna, ävensom kannorna till drickoffren; "det beständiga brödet" skall ock läggas därpå.

⁸ Häröver skola de breda ett rosenrött kläde och betäcka detta med ett överdrag av tahasskinn; sedan skola de sätta in stängerna.

⁹ Och de skola taga ett mörkblått kläde och därmed övertäcka ljusstaken och dess lampor, lamptänger och brickor, så ock alla tillhörande oljekärl som begagnas under tjänstgöringen därvid;

¹⁰ och de skola lägga den med alla dess tillbehör i ett överdrag av tahasskinn och sedan lägga alltsammans på en bår.

¹¹ Över det gyllene altaret skola de likaledes breda ett mörkblått kläde och betäcka detta med ett överdrag av tahasskinn, sedan skola de sätta in stängerna.

¹² Och de skola taga alla gudstjänstredskap, som begagnas vid tjänstgöringen i helgedomen, och lägga dem i ett mörkblått kläde och betäcka dem med ett överdrag av tahasskinn, och sedan lägga dem på en bår.

¹³ Och de skola taga bort askan från altaret och breda över det ett purpurrött kläde

¹⁴ och lägga därpå alla tillbehör som begagnas under tjänstgöringen därvid, fyrfaten, gafflarna, skovlarna och skålarna, korteligen, altarets alla tillbehör; och däröver skola de breda ett överdrag av tahasskinn och så sätta in stängerna.

¹⁵ Sedan nu Aron och hans söner, när lägret skall bryta upp, så hava övertäckt de heliga föremålen och alla tillbehör till dessa heliga föremål, skola därefter Kehats barn komma för att bära; men de må icke röra vid de heliga föremålen, ty då skola de dö. Detta är vad Kehats barn hava att bära av det som hör till uppenbarelsetältet.

¹⁶ Och Eleasars, prästen Arons sons åliggande skall vara att hava vården om oljan till ljusstaken, om den välluktande rökelsen, om det dagliga spisoffret och om smörjelseoljan; hans åliggande skall vara att hava vården om hela tabernaklet och om allt vad däri är, de heliga föremålen och deras tillbehör.

¹⁷ Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:

¹⁸ Låten icke kehatiternas släktgren utrotas ur leviternas stam.

¹⁹ Utan gören på följande sätt med dem, för att de må leva och icke dö, när de nalkas de högheliga föremålen: Aron och hans söner skola gå in och anvisa var och en av dem vad han har att göra eller bära

²⁰ men själva må de icke gå in och se de heliga föremålen, icke ens ett ögonblick, ty då skola de dö.

²¹ Och HERREN talade till Mose och sade:

²² Räkna ock antalet av Gersons barn, efter deras familjer och efter deras släkter.

²³ Dem som äro trettio år gamla eller därutöver, ända till femtio år, skall du inmönstra, alla tjänstbara män som kunna förrätta arbete vid uppenbarelsetältet.

²⁴ Detta skall vara gersoniternas släkters tjänstgöring, vad de hava att göra och vad de hava att bära:

- ²⁵ de skola bära de tygvåder av vilka tabernaklet bildas, uppenbarelsetältets täckelse, dess överdrag och det överdrag av tahasskinn som ligger ovanpå detta, förhänget för ingången till uppenbarelsetältet,
- ²⁶ vidare omhängena till förgården, förhänget för porten till förgården, som omgiver tabernaklet och altaret, så ock tillhörande streck och alla redskap till arbetet därvid; och allt som härvid är att göra skola de förrätta.
- ²⁷ På det sätt Aron och hans söner bestämma skall Gersons barns hela tjänstgöring försiggå, i fråga om allt vad de hava att bära och göra; och I skolen överlämna i deras vård allt vad de hava att bära.
- ²⁸ Detta är den tjänstgöring som Gersons barns släkter skola hava vid uppenbarelsetältet; och vad de hava att iakttaga skola de utföra under ledning av Itamar, prästen Arons son
- ²⁹ Meraris barn skall du inmönstra, efter deras släkter och efter deras familjer.
- ³⁰ Dem som äro trettio år gamla eller därutöver, ända till femtio år, skall du inmönstra, alla tjänstbara män som kunna förrätta arbete vid uppenbarelsetältet.
- ³¹ Och detta är vad som skall åligga dem att bära, allt vad som hör till deras tjänstgöring vid uppenbarelsetältet: bräderna till tabernaklet, dess tvärstänger, stolpar och fotstycken,
- ³² så ock stolparna till förgården runt omkring med deras fotstycken, pluggar och streck, korteligen, alla deras tillbehör och allt som hör till arbetet därvid; och I skolen lämna dem uppgift på de särskilda föremål som det åligger dem att bära.
- ³³ Detta skall vara de meraritiska släkternas tjänstgöring, allt vad som hör till deras tjänstgöring vid uppenbarelsetältet; och det skall utföras under ledning av Itamar, prästen Arons son.
- ³⁴ Och Mose och Aron och menighetens hövdingar inmönstrade Kehats barn, efter deras släkter och efter deras familjer,
- ³⁵ dem som voro trettio år gamla eller därutöver, ända till femtio år alla tjänstbara män som kunde göra arbete vid uppenbarelsetältet.
- ³⁶ Och de av dem som inmönstrades, efter deras släkter, utgjorde två tusen sju hundra femtio.
- ³⁷ Så många voro de av kehatiternas släkter som inmönstrades, summan av dem som skulle göra tjänst vid uppenbarelsetältet, de som Mose och Aron inmönstrade, efter HERRENS befallning genom Mose.
- ³⁸ Och de av Gersons barn som inmönstrades, efter deras släkter och efter deras familjer,
- ³⁹ de som voro trettio år gamla eller därutöver, ända till femtio år, alla tjänstbara män som kunde göra arbete vid uppenbarelsetältet,
- ⁴⁰ dessa som inmönstrades efter sina släkter och efter sina familjer utgjorde två tusen sex hundra trettio.
- ⁴¹ Så många voro de av Gersons barns släkter som inmönstrades, summan av dem som skulle göra tjänst vid uppenbarelsetältet, de som Mose och Aron inmönstrade, efter HERRENS befallning.
- ⁴² Och de av Meraris barns släkter som inmönstrades, efter deras släkter och efter deras familjer,
- ⁴³ de som voro trettio år gamla eller därutöver, ända till femtio år, alla tjänstbara män som kunde göra arbete vid uppenbarelsetältet,
- ⁴⁴ dessa som inmönstrades efter sina släkter utgjorde tre tusen två hundra.
- ⁴⁵ Så många voro de av Meraris barns släkter som inmönstrades, de som Mose och Aron inmönstrade efter HERRENS befallning genom Mose.

- ⁴⁶ De av leviterna som Mose och Aron och Israels hövdingar inmönstrade, efter deras släkter och efter deras familjer,
- ⁴⁷ de som voro trettio år gamla eller därutöver, ända till femtio år, alla som kunde förrätta något tjänstgöringsarbete eller något bärarearbete vid uppenbarelsetältet,
- ⁴⁸ dessa som inmönstrades utgjorde tillsammans åtta tusen fem hundra åttio.
- ⁴⁹ Efter HERRENS befallning blevo de inmönstrade genom Mose, var och en till det som han hade att göra eller bära, och var och en fick det åliggande som HERREN hade bjudit Mose.

KAPITEL 5

Och HERREN talade till Mose och sade:

- ² Bjud Israels barn att de skaffa bort ur lägret var och en som är spetälsk eller har flytning och var och en som har blivit oren genom någon död.
- ³ En sådan, vare sig man eller kvinna, skolen I skaffa bort; till något ställe utanför lägret skolen I skicka honom, för att han icke må orena deras läger; jag har ju min boning mitt ibland dem.
- ⁴ Och Israels barn gjorde så; de skickade dem till ett ställe utanför lägret; såsom HERREN hade tillsagt Mose, så gjorde Israels barn.
- ⁵ Och HERREN talade till Mose och sade:
- ⁶ Tala till Israels barn: Om någon, vare sig man eller kvinna, begår någon synd - vad det nu må vara, vari en människa kan försynda sig - i det han gör sig skyldig till en orättrådighet mot HERREN, och denna person alltså ådrager sig skuld,
- ⁷ så skall han bekänna den synd han har begått, och ersätta det han har förbrutit sig på till dess fulla belopp och lägga femtedelen av värdet därtill; och detta skall han giva åt den som han har förbrutit sig emot.
- ⁸ Men om denne icke har efterlämnat någon bördeman, åt vilken ersättning kan givas för det han har förbrutit sig på, då skall ersättningen för detta givas åt HERREN och tillhöra prästen, utom försoningsväduren, med vilken försoning bringas för den skyldige.
- ⁹ Och alla heliga gåvor som Israels barn giva såsom en gård, vilken de bära fram till prästen, skola tillhöra denne;
- ¹⁰ honom skola allas heliga gåvor tillhöra; vad någon giver åt prästen skall tillhöra denne.
- ¹¹ Och HERREN talade till Mose och sade:
- ¹² Tala till Israels barn och säg till dem: Om en hustru har svikit sin man och varit honom otrogen,
- ¹³ i det att någon annan har legat hos henne och beblandat sig med henne, utan att hennes man har fått veta därav, och utan att hon har blivit röjd, fastän hon verkligen har låtit skända sig; om alltså intet vittne finnes mot henne och hon icke har blivit gripen på bar gärning,
- ¹⁴ men misstankens ande likväl kommer över honom, så att han får misstanke mot sin hustru, och det verkligen är så, att hon har låtit skända sig; eller om misstankens ande kommer över honom, så att han får misstanke mot sin hustru, och detta fastän hon icke har låtit skända sig:
- ¹⁵ så skall mannen föra sin hustru till prästen och såsom offer för henne bära fram en tiondedels efa kornmjöl, men ingen olja skall han gjuta därpå och ingen rökelse lägga därpå, ty det är ett misstankeoffer, ett åminnelseoffer, som bringar en missgärning i

åminnelse.

16 Och prästen skall föra henne fram och ställa henne inför HERRENS ansikte.

17 Och prästen skall taga heligt vatten i ett lerkärl, och sedan skall prästen taga något av stoftet på tabernaklets golv och lägga i vattnet.

18 Och prästen skall ställa kvinnan fram inför HERRENS ansikte och lösa upp kvinnans hår och lägga på hennes händer åminnelseoffret, det är misstankeoffret; men prästen själv skall hålla i sin hand det förbannelsebringande olycksvattnet.

19 Därefter skall prästen besvärja kvinnan och säga till henne: "Om ingen har lägrat dig och du icke har svikit din man genom att låta skända dig, så må detta förbannelsebringande olycksvatten icke skada dig.

20 Men om du har svikit din man och låtit skända dig, i det att någon annan än din man har beblandat sig med dig"

21 (prästen besvärjar nu kvinnan med förbannelsens ed, i det han säger till kvinnan:) "Då må HERREN göra dig till ett exempel som man nämner, när man förbannar och svär bland ditt folk; HERREN må då låta din länd förvissna och din buk svälla upp;

22 ja, när du har fått detta förbannelsebringande vatten in i ditt liv, då må det komma din buk att svälla upp och din länd att förvissna." Och kvinnan skall säga: "Amen, amen."

23 Sedan skall prästen skriva upp dessa förbannelser på ett blad och därefter avtvå dem i olycksvattnet

24 och giva kvinnan det förbannelsebringande olycksvattnet att dricka, för att detta förbannelsebringande vatten må bli henne till olycka, när hon har fått det i sig.

25 Och prästen skall taga misstankeoffret ur kvinnans hand och vifta detta offer inför HERRENS ansikte och bära det fram till altaret.

26 Och prästen skall av offret taga en handfull, det som utgör själva altaroffret, och förbränna det på altaret; därefter skall han giva kvinnan vattnet att dricka.

27 Och när han så har givit henne vattnet att dricka, då skall detta ske: om hon har låtit skända sig och varit sin man otrogen, så skall det förbannelsebringande vattnet, när hon har fått det i sig, bli henne till olycka, i det att hennes buk sväller upp och hennes länd förvissnar; och kvinnan skall bli ett exempel som man nämner, när man förbannar bland hennes folk.

28 Men om kvinnan icke har låtit skända sig, utan är ren, då skall hon förbli oskadd och kunna undfå livsfrukt.

29 Detta är misstankelagen, om huru förfaras skall, när en kvinna har svikit sin man och låtit skända sig,

30 eller när eljest misstankens ande kommer över en man, så att han misstänker sin hustru; han skall då ställa hustrun fram inför HERRENS ansikte, och prästen skall med henne göra allt vad denna lag stadgar.

31 Så skall mannen vara fri ifrån missgärning, men hustrun kommer att bära på missgärning.

KAPITEL 6

Och HERREN talade till Mose och sade:

2 Tala till Israels barn och säg till dem: Om någon, vare sig man eller kvinna, har att fullgöra ett nasirlöfte, ett löfte att vara HERRENS nasir,

3 så skall han avhålla sig från vin och starka drycker; han skall icke dricka någon syrad

dryck av vin eller någon annan syrad stark dryck; intet slags druvsaft skall han dricka, ej heller skall han äta druvor, vare sig friska eller torra.

⁴ Så länge hans nasirtid varar, skall han icke äta något som kommer av vinträdet, icke ens dess kartar eller späda skott.

⁵ Så länge hans nasirlöfte varar, skall ingen rakkniv komma på hans huvud; till dess att den tid är ute, under vilken han skall vara HERRENS nasir, skall han vara helig och låte håret växa långt på sitt huvud.

⁶ Så länge han är HERRENS nasir, skall han icke nalkas någon död.

⁷ Icke ens genom sin fader eller sin moder, sin broder eller sin syster får han ådraga sig orenhet, om de dö ty han bär på sitt huvud tecknet till att han är sin Guds nasir;

⁸ så länge hans nasirtid varar, är han helgad åt HERREN.

⁹ Men om någon oförtänt och plötsligt dör i hans närhet, och därmed orenar hans huvud, på vilket han bär nasirtecknet, så skall han raka sitt huvud den dag han bliver ren; han skall raka det på sjunde dagen.

¹⁰ Och på åttonde dagen skall han bära fram till prästen två turturduvor eller två unga duvor, till uppenbarelsetältets ingång.

¹¹ Och prästen skall offra en till syndoffer och en till brännoffer och bringa försoning för honom, till rening från den synd han har dragit över sig genom den döde; sedan skall han samma dag åter helga sitt huvud;

¹² han skall inviga sig till nasir åt HERREN för lika lång tid som han förut hade lovat. Och han skall föra fram ett årsgammalt lamm till skuldooffer. Den förra löftestiden skall vara ogill, därför att hans nasirat blev orenat.

¹³ Och detta är lagen om en nasir: Den dag hans nasirtid är ute skall han föras fram till uppenbarelsetältets ingång;

¹⁴ och han skall såsom sitt offer åt HERREN frambära ett årsgammalt felfritt lamm av hankön till brännoffer och ett årsgammalt felfritt lamm av honkön till syndoffer och en felfri vädur till tackoffer,

¹⁵ därjämte en korg med osyrat bröd, kakor av fint mjöl, begjutna med olja, och osyrade tunnkakor, smorda med olja, så ock tillhörande spis offer och drickoffer.

¹⁶ Och prästen skall bära fram detta inför HERRENS ansikte och offra hans syndoffer och hans brännoffer.

¹⁷ Och väduren skall han offra till tackoffer åt HERREN, jämte korgen med de osyrade bröden; prästen skall ock offra tillhörande spisoffer och drickoffer.

¹⁸ Och nasiren skall vid ingången till uppenbarelsetältet raka sitt huvud, på vilket han bär nasirtecknet, och taga sitt huvudhår, sitt nasirtecken, och lägga det på elden som brinner under tackoffret.

¹⁹ Och prästen skall taga den kokta vädursbogen, och därjämte ur korgen en osyrad kaka och en osyrad tunnkaka, och lägga detta på nasirens händer, sedan denne har rakat av sig nasirtecknet.

²⁰ Och prästen skall vifta detta såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte; det skall vara helgat åt prästen, jämte viftoffersbringan och offergårdslåret. Sedan får nasiren åter dricka vin.

²¹ Detta är lagen om den som har avlagt ett nasirlöfte, och om vad han på grund av nasirlöftet skall offra åt HERREN, förutom vad han eljest kan anskaffa; efter innehållet i det löfte han har avlagt skall han göra, enligt lagen om hans nasirat.

²² Och HERREN talade till Mose och sade:

²³ Tala till Aron och hans söner och säg: När I välsignen Israels barn, skolen I säga så till

dem:

²⁴ HERREN välsigne dig och bevare dig.

²⁵ HERREN låte sitt ansikte lysa över dig och vare dig nådig.

²⁶ HERREN vände sitt ansikte till dig och give dig frid.

²⁷ Så skola de lägga mitt namn på Israels barn, och jag skall då välsigna dem.

KAPITEL 7

Då nu Mose hade satt upp tabernaklet och smort och helgat det, med alla dess tillbehör, och hade satt upp altaret med alla dess tillbehör, och smort och helgat detta,

² framburos offergåvor av Israels hövdingar, huvudmännen för stamfamiljerna, det är stamhövdingarna, som stodo i spetsen för de inmönstrade.

³ De förde fram såsom sin offergåva inför HERRENS ansikte sex övertäckta vagnar och tolv oxar: två hövdingar tillhopa en vagn och var hövding en oxe; dessa förde de fram inför tabernaklet.

⁴ Och HERREN sade till Mose:

⁵ "Tag emot detta av dem för att bruka det till uppenbarelsetältets tjänst; och lämna det åt leviterna, alltefter beskaffenheten av vars och ens tjänst."

⁶ Och Mose tog emot vagnarna och oxarna och gav dem åt leviterna.

⁷ Två vagnar och fyra oxar gav han åt Gersons barn, efter beskaffenheten av deras tjänst;

⁸ fyra vagnar och åtta oxar gav han åt Meraris barn, efter beskaffenheten av den tjänst de förrättade under ledning av Itamar, prästen Arons son;

⁹ men åt Kehats barn gav han icke något, ty dem ålåg att hava hand om de heliga föremålen, och dessa skulle bäras på axlarna.

¹⁰ Och hövdingarna förde fram skänker till altarets invigning, när det smordes; hövdingarna förde fram dessa sina offergåvor inför altaret.

¹¹ Och HERREN sade till Mose: "Låt hövdingarna, en i sänder, var och en på sin dag, föra fram sina offergåvor till altarets invigning."

¹² Och den som på första dagen förde fram sin offergåva var Naheson, Amminadabs son, av Juda stam

¹³ Hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikeln's vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,

¹⁴ vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,

¹⁵ vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer

¹⁶ och en bock till syndoffer,

¹⁷ samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Nahesons, Amminadabs sons, offergåva.

¹⁸ På andra dagen förde Netanel, Suars son, hövdingen för Isaskar, fram sin gåva;

¹⁹ han framförde såsom sin offergåva ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikeln's vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,

²⁰ vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,

²¹ vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer

²² och en bock till syndoffer,

²³ samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var

Netanels, Suars sons, offergåva.

24 På tredje dagen kom hövdingen för Sebulons barn, Eliab, Helons son;

25 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer

26 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,

27 vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer

28 och en bock till syndoffer,

29 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Eliabs, Helons sons, offergåva.

30 På fjärde dagen kom hövdingen för Rubens barn, Elisur, Sedeurs son;

31 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,

32 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,

33 vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer

34 och en bock till syndoffer,

35 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Elisurs, Sedeurs sons, offergåva.

36 På femte dagen kom hövdingen för Simeons barn, Selumiel, Surisaddais son;

37 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,

38 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,

39 vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer

40 och en bock till syndoffer,

41 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Selumiels, Surisaddais sons, offergåva.

42 På sjätte dagen kom hövdingen för Gads barn, Eljasaf, Deguels son;

43 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,

44 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,

45 vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer

46 och en bock till syndoffer,

47 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Eljasafs, Deguels sons, offergåva.

48 På sjunde dagen kom hövdingen för Efraims barn, Elisama, Ammihuds son;

49 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,

50 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,

51 vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer

52 och en bock till syndoffer,

53 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Elisamas, Ammihuds sons, offergåva.

54 På åttonde dagen kom hövdingen för Manasse barn, Gamliel, Pedasurs son;

55 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,

56 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,

57 vidare en ungtjur en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
58 och en bock till syndoffer,
59 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Gamliels Pedasurs sons, offergåva.
60 På nionde dagen kom hövdingen för Benjamins barn, Abidan, Gideonis son;
61 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
62 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,
63 vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
64 och en bock till syndoffer,
65 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Abidans, Gideonis sons, offergåva.
66 På tionde dagen kom hövdingen för Dans barn, Ahieser, Ammisaddais son;
67 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
68 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,
69 vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
70 och en bock till syndoffer,
71 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Ahiesers, Ammisaddais sons, offergåva.
72 På elfte dagen kom hövdingen för Asers barn, Pagiels, Okrans son;
73 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
74 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,
75 vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
76 och en bock till syndoffer,
77 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Pagiels, Okrans sons, offergåva.
78 På tolfte dagen kom hövdingen för Naftali barn, Ahira, Enans son;
79 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
80 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,
81 vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
82 och en bock till syndoffer,
83 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Ahiras, Enans sons, offergåva.
84 Detta var vad Israels hövdingar skänkte till altarets invigning, när det smordes: tolv silverfat, tolv silverskålar och tolv guldsålar.
85 Vart fat kom på ett hundra trettio silversiklar och var skål på sjuttio siklar, så att silvret i dessa kärl sammanlagt utgjorde två tusen fyra hundra siklar, efter helgedomssikelns vikt.
86 Av de tolv guldsålarna, som voro fulla med rökelse, vägde var och en tio siklar, efter helgedomssikelns vikt, så att guldets i skålarna sammanlagt utgjorde ett hundra tjugusiklar.
87 Brännoffers-fäkreaturen utgjorde tillsammans tolv tjurar, vartill kommo tolv vädurar, tolv årsgamla lamm, med tillhörande spisoffer, och tolv bockar till syndoffer.
88 Och tackoffers-fäkreaturen utgjorde tillsammans tjugufyra tjurar, vartill kommo sextio

vädurar, sextio bockar och sextio årsgamla lamm. Detta var vad som skänktes till altarets invigning, sedan det hade blivit smort.

⁸⁹ Och när Mose gick in i uppenbarelsetältet för att tala med honom, hörde han rösten tala till sig från nådastolen ovanpå vittnesbördets ark, från platsen mellan de två keruberna; där talade rösten till honom.

KAPITEL 8

Och HERREN talade till Mose och sade:

² "Tala till Aron och säg till honom: När du sätter upp lamporna, skall detta ske så, att de sju lamporna kasta sitt sken över platsen framför ljusstaken."

³ Och Aron gjorde så; han satte upp lamporna så, att de kastade sitt sken över platsen framför ljusstaken, såsom HERREN hade bjudit Mose.

⁴ Och ljusstaken var gjord på följande sätt: den var av guld i drivet arbete; också dess fotställning och blommorna därpå voro i drivet arbete. Efter det mönster som HERREN hade visat Mose hade denne låtit göra ljusstaken.

⁵ Och HERREN talade till Mose och sade:

⁶ Du skall bland Israels barn uttaga leviterna och rena dem.

⁷ Och på följande sätt skall du göra med dem för att rena dem: Du skall stänka reningsvatten på dem; och de skola låta raka hela sin kropp och två sina kläder och skola så rena sig.

⁸ Sedan skola de taga en ungtjur, med tillhörande spisofer av fint mjöl, begjutet med olja; därjämte skall du taga en annan ungtjur till syndoffer.

⁹ Och du skall föra leviterna fram inför uppenbarelsetältet, och du skall församla Israels barns hela menighet

¹⁰ Och när du har fört leviterna fram inför HERRENS ansikte, skola Israels barn lägga sina händer på dem.

¹¹ Och Aron skall vifta leviterna inför HERRENS ansikte såsom ett viftoffer från Israels barn, och de skola sedan hava till åliggande att förrätta HERRENS tjänst.

¹² Och leviterna skola lägga sina händer på tjurarnas huvuden, och den ena skall du offra till syndoffer och den andra till brännoffer åt HERREN, för att bringa försoning för leviterna.

¹³ Så skall du ställa leviterna inför Aron och hans söner och vifta dem såsom ett viftoffer åt HERREN.

¹⁴ På detta sätt skall du bland Israels barn avskilja leviterna, så att leviterna skola tillhöra mig.

¹⁵ Därefter skola leviterna gå in och göra tjänst vid uppenbarelsetältet, sedan du har renat dem och viftat dem såsom ett viftoffer;

¹⁶ ty bland Israels barn äro de givna åt mig såsom gåva; i stället för allt som öppnar moderlivet, allt förstfött bland Israels barn, har jag uttagit dem åt mig.

¹⁷ Ty mig tillhör allt förstfött bland, Israels barn, både människor och boskap; på den dag då jag slog allt förstfött i Egyptens land helgade jag det åt mig.

¹⁸ Och jag har tagit leviterna i stället för allt förstfött bland Israels barn.

¹⁹ Och jag har bland Israels barn givit leviterna såsom gåva åt Aron och hans söner, till att förrätta Israels barns tjänst vid uppenbarelsetältet och bringa försoning för Israels barn, på det att ingen hemsökelse må drabba Israels barn, därigenom att Israels barn nalkas helgedomen.

- ²⁰ Och Mose och Aron och Israels barns hela menighet gjorde så med leviterna; Israels barn gjorde med leviterna i alla stycken såsom HERREN hade bjudit Mose angående dem.
- ²¹ Och leviterna renade sig och tvådde sina kläder, och Aron viftade dem såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte, och Aron bragte försoning för dem och renade dem.
- ²² Därefter gingo leviterna in och förrättade sin tjänst vid uppenbarelsetältet under Aron och hans söner. Såsom HERREN hade bjudit Mose angående leviterna, så gjorde de med dem.
- ²³ och HERREN talade till Mose och sade:
- ²⁴ Detta är vad som skall gälla angående leviterna: Den som är tjugufem år gammal eller därutöver skall infinna sig och göra tjänst med arbete vid uppenbarelsetältet.
- ²⁵ Men när leviten bliver femtio år gammal, skall han vara fri ifrån att tjäna med arbete; han skall då icke längre arbeta.
- ²⁶ Han må betjäna sina bröder vid uppenbarelsetältet med att iakttaga vad som där är att iakttaga; men något bestämt arbete skall han icke förrätta. Så skall du förfara med leviterna i vad som angår deras åligganden.

KAPITEL 9

- O**ch HERREN talade till Mose Sinais öken, i första månaden av det andra året efter deras uttåg ur Egyptens land; han sade:
- ² Israels barn skola ock hålla påsk högtid på den bestämda tiden.
- ³ På fjortonde dagen i denna månad, vid aftontiden, skolen I hålla den, på bestämd tid. Enligt alla stadgar och föreskrifter därom skolen I hålla den.
- ⁴ Så sade då Mose till Israels barn att de skulle hålla påskhögtid.
- ⁵ Och de höllo påskhögtid i först månaden, på fjortonde dagen i månaden, vid aftontiden, i Sinais öken Israels barn gjorde i alla stycken såsom HERREN hade bjudit Mose
- ⁶ Men där voro några män som hade blivit orena genom en död människa, så att de icke kunde hålla påskhögtid på den dagen; dessa trädde på den dagen fram inför Mose och Aron.
- ⁷ Och männen sade till honom: "Vi hava blivit orena genom en död människa; skall det därför förmenas oss att bland Israels barn bära fram HERRENS offergåva på bestämd?"
- ⁸ Mose svarade dem: "Stannen så vill jag höra vad HERREN bjuder angående eder."
- ⁹ Och HERREN talade till Mose och sade:
- ¹⁰ Tala till Israels barn och säg: Om någon bland eder eller edra efterkommande har blivit oren genom en död, eller är ute på resa långt borta, och han ändå vill hålla HERRENS påskhögtid
- ¹¹ så skall han hålla den i andra månaden, på fjortonde dagen, vid aftontiden. Med osyrat bröd och bittra örter skall han äta påskalammet.
- ¹² Intet därav skall lämnas kvar till morgonen, och intet ben skall sönderslås därpå. I alla stycken skall påskhögtiden hållas såsom stadgat är därom.
- ¹³ Men om någon som är ren, och som icke är ute på resa ändå underlåter att hålla påskhögtid, så skall han utrotas ur sin släkt, eftersom han icke har burit fram HERRENS offergåva på bestämd tid; den mannen bär på synd.
- ¹⁴ Och om någon främling bor hos eder och vill hålla HERRENS påskhögtid, så skall han hålla den enligt den stadga och föreskrift som gäller för påskhögtiden. En och samma

stadga skall gälla för eder, lika väl för främlingen som för infödingen i landet.

15 Och på den dag då tabernaklet sattes upp övertäckte molnskyn tabernaklet, vittnesbördets tält, och om aftonen, och sedan ända till morgonen, var det såsom såge man en eld över tabernaklet.

16 Så var det beständigt: molnskyn övertäckte det, och om natten var det såsom såge man en eld.

17 Och så ofta molnskyn höjde sig från tältet, bröto Israels barn strax upp, och på det ställe där molnskyn stannade, där slogo Israels barn läger.

18 Efter HERRENS befallning bröto Israels barn upp, och efter HERRENS befallning slogo de läger. Så länge molnskyn vilade över tabernaklet, lågo de i läger.

19 Och om molnskyn en längre tid förblev över tabernaklet, så iakttog Israels barn vad HERREN bjöd dem iakttaga och bröto icke upp.

20 Stundom kunde det hända att molnskyn allenast några få dagar stannade över tabernaklet; då lågo de efter HERRENS befallning i läger och bröto sedan upp efter HERRENS befallning.

21 Stundom kunde det ock hända att molnskyn stannade allenast från aftonen till morgonen; när då molnskyn om morgonen höjde sig, bröto de upp; eller om så var, att molnskyn stannade en dag och en natt och sedan höjde sig, så bröto de upp då.

22 Eller om den stannade två dagar, eller en månad, eller vilken tid som helst, så att molnskyn länge förblev vilande över tabernaklet, så lågo Israels barn stilla i läger och bröto icke upp; men när den sedan höjde sig, bröto de upp.

23 Efter HERRENS befallning slogo de läger, och efter HERRENS befallning bröto de upp. Vad HERREN bjöd dem iakttaga, det iakttog de, efter HERRENS befallning genom Mose.

KAPITEL 10

Och HERREN talade till Mose och sade:

2 "Gör dig två trumpeter av silver; i drivet arbete skall du göra dem. Dessa skall du bruka, när menigheten skall sammankallas, och när lägren skola bryta upp.

3 När man stöter i dem båda, skall hela menigheten församla sig till dig, vid ingången till uppenbarelsetältet.

4 Men när man stöter allenast i den ena, skola hövdingarna, huvudmännen för Israels ätter, församla sig till dig.

5 Och när I blåsen en larmsignal, skola de läger bryta upp, som ligga österut.

6 Men när I blåsen larmsignal för andra gången, skola de läger bryta upp, som ligga söderut. När lägren skola bryta upp, skall man blåsa larmsignal,

7 men när församlingen skall sammankallas, skolen I icke blåsa larmsignal, utan stöta i trumpeterna.

8 Och Arons söner, prästerna, äro de som skola blåsa i trumpeterna. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte.

9 Och om I, i edert land, dragen ut till strid mot någon eder ovän som angriper eder, så skolen I blåsa larmsignal med trumpeterna; härigenom skolen I då bringas i åminnelse inför HERRENS, eder Guds, ansikte, och I skolen så bliva frälsta ifrån edra fiender.

10 Och när I haven en glädjedag och haven edra högtider och nymånader, skolen I stöta i trumpeterna, då I offren edra brännoffer och tackoffer; så skola de bringa eder i åminnelse

inför eder Guds ansikte. Jag är HERREN, eder Gud."

11 I andra året, i andra månaden, på tjugonde dagen i månaden höjde sig molnskyn från vittnesbördets tabernakel.

12 Då bröto Israels barn upp från Sinais öken och tågade från lägerplats till lägerplats; och molnskyn stannade i öknen Paran.

13 Och när de nu första gången bröto upp, efter HERRENS befallning genom Mose,

14 var Juda barns läger under sitt baner det första som bröt upp, häravdelning efter häravdelning; och anförare för denna här var Naheson, Amminadabs son.

15 Och anförare för den här som utgjordes av Isaskars barns stam var Netanel, Suars son.

16 Och anförare för den här som utgjordes av Sebulons barns stam var Eliab, Helons son.

17 Därefter, sedan tabernaklet hade blivit nedtaget, bröto Gersons barn och Meraris barn upp och buro tabernaklet.

18 Därefter bröt Rubens läger upp under sitt baner, häravdelning efter häravdelning; och anförare för denna här var Elisur, Sedeurs son.

19 Och anförare för den här som utgjordes av Simeons barns stam var Selumiel, Surisaddais son.

20 Och anförare för den här som utgjordes av Gads barns stam var Eljasaf, Deguels son.

21 Därefter bröto kehatiterna upp och buro de heliga tingen, och de andra satte upp tabernaklet, innan dessa hunno fram.

22 Därefter bröt Efraims barns läger upp under sitt baner, häravdelning efter häravdelning; och anförare för denna här var Elisama, Ammihuds son.

23 Och anförare för den här som utgjordes av Manasse barns stam var Gamliel, Pedasurs son.

24 Och anförare för den här som utgjordes av Benjamins barns stam var Abidan, Gideonis son.

25 Därefter bröt Dans barns läger upp under sitt baner, såsom eftertrupp i hela lägertåget, häravdelning efter häravdelning; och anförare för denna här var Ahieser, Ammisaddais son.

26 Och anförare för den här som utgjordes av Asers barns stam var Pagiël, Okrans son.

27 Och anförare för den här som utgjordes av Naftali barns stam var Ahira, Enans son.

28 I denna ordning bröto Israels barn upp, häravdelning efter häravdelning. Och de bröto nu upp.

29 Och Mose sade till Hobab, som var son till midjaniten Reguel, Moses svärfader: "Vi bryta nu upp och tåga till det land om vilket HERREN har sagt: 'Det vill jag giva eder.' Följ du med oss, så vilja vi göra dig gott, ty HERREN har lovat Israel vad gott är.

30 Men han svarade honom: "Jag vill icke följa med, utan jag vill gå hem till mitt land och till min släkt."

31 Då sade han: "Ack nej, övergiv oss icke. Du vet ju bäst var vi kunna lägga oss i öknen; bliv du därför nu vårt öga.

32 Om du följer med oss, skola vi låta också dig få gott av det goda som HERREN gör mot oss.

33 Så bröto de upp och tågade från HERRENS berg tre dagsresor. Och HERRENS förbundsark gick framför dem tre dagsresor, för att utse viloplats åt dem.

34 Och HERRENS molnsky svävade över dem om dagen, när de bröto upp från sitt lägerställe.

35 Och så ofta arken bröt upp, sade Mose: "Stå upp, HERRE; må dina fiender varda

förskingrade, och må de som hata dig fly för ditt ansikte."

³⁶ Och när den sattes ned, sade han: "Kom tillbaka, HERRE, till Israels ätters mångtusenden."

KAPITEL 11

Men folket knorrade, och detta misshagade HERREN. Ty när HERREN hörde det, upptändes hans vrede, och HERRENS eld begynte brinna ibland dem och förtärde de som voro ytterst i lägret.

² Då ropade folket till Mose, och Mose bad till HERREN, och så stannade elden av.

³ Och detta ställe fick namnet Tabeera, därför att HERRENS eld hade brunnit ibland dem.

⁴ Och den blandade folkhop som åtföljde dem greps av lystnad; Israels barn själva begynte då ock åter att gråta och sade: "Ack om vi hade kött att äta!

⁵ Vi komma ihåg fisken som vi åt i Egypten för intet, så ock gurkorna, melonerna, purjolöken, rödlöken och vitlöken.

⁶ Men nu försmäkta våra själar, ty här finnes alls intet; vi få intet annat se än manna.

⁷ Men mannat liknade korianderfrö och hade samma utseende som bdelliumharts.

⁸ Folket gick omkring och samlade sådant, och malde det därefter på handkvarn eller stötte sönder det i mortel, och kokte det sedan i gryta och bakade kakor därav; och det smakade såsom fint bakverk med olja.

⁹ När daggen om natten föll över lägret, föll ock mannat där.

¹⁰ Och Mose hörde huru folket i sina särskilda släkter grät, var och en vid ingången till sitt tält; och HERRENS vrede upptändes storligen, och Mose själv blev misslynt.

¹¹ Och Mose sade till HERREN: "Varför har du gjort så illa mot din tjänare, och varför har jag så litet funnit nåd för dina ögon, att du har lagt på mig bördan av hela detta folk?

¹² Är då jag moder eller fader till hela detta folk, eftersom du säger till mig att jag skall bära det i min famn, såsom spenabarnet bäres av sin vårdare, in i det land som du med ed har lovat åt deras fäder?

¹³ Varifrån skall jag få kött att giva åt hela detta folk? De gråta ju och vända sig mot mig och säga: 'Giv oss kött, så att vi få äta.'

¹⁴ Jag förmår icke ensam bära hela detta folk, ty det bliver mig för tungt.

¹⁵ Vill du så handla mot mig, så dröp mig hellre med ens, om jag har funnit nåd för dina ögon, och låt mig slippa detta elände."

¹⁶ Då sade HERREN till Mose: "Samla ihop åt mig sjuttio män av de äldste i Israel, dem som du vet höra till de äldste i folket och till dess tillsyningsmän; och för dessa fram till uppenbarelsetältet och låt dem ställa sig där hos dig.

¹⁷ Där vill jag då stiga ned och tala med dig, och jag vill taga av den ande som är över dig och låta komma över dem; sedan skola de bistå dig med att bära på bördan av folket, så att du slipper bära den ensam.

¹⁸ Och till folket skall du säga: Helgen eder till i morgon, så skolen I få kött att äta, eftersom I haven gråtit inför HERREN och sagt: 'Ack om vi hade kött att äta! I Egypten var oss gott att vara!' Så skall nu HERREN giva eder kött att äta.

¹⁹ Icke allenast en dag eller två dagar skolen I få äta det, icke allenast fem dagar eller tio dagar eller tjugu dagar,

²⁰ utan en hel månads tid, till dess att det går ut genom näsan på eder och bliver eder vämjeligt; detta därför att I haven förkastat HERREN, som är mitt ibland eder, och haven

gråtit inför hans ansikte och sagt: "Varför drogo vi då ut ur Egypten?"

21 Mose sade: "Av sex hundra tusen man till fots utgöres det folk som jag har omkring mig, och dock säger du: 'Kött vill jag giva dem, så att de hava att äta en månads tid!'

22 Finnas då får och fäkreatur att slakta åt dem i sådan mängd att det räcker till för dem? Eller skall man samla ihop alla havets fiskar åt dem, så att det räcker till för dem?"

23 HERREN svarade Mose: "Är då HERRENS arm för kort? Du skall nu få se om det som jag har sagt skall vederfaras dig eller icke."

24 Och Mose gick ut och förkunnade för folket vad HERREN hade sagt. Sedan samlade han ihop sjuttio män av de äldste i folket och lät dem ställa sig runt omkring tältet.

25 Då steg HERREN ned i molnskyn och talade till honom, och tog av den ande som var över honom och lät komma över de sjuttio äldste. Då nu anden föll på dem, begynte de profetera, vilket de sedan icke mer gjorde.

26 Och två män hade stannat kvar i lägret; den ene hette Eldad och den andre Medad. Också på dem föll anden, ty de voro bland de uppskrivna, men hade likväl icke gått ut till tältet; och de profeterade i lägret.

27 Då skyndade en ung man bort och berättade detta för Mose och sade: "Eldad och Medad profetera i lägret."

28 Josua, Nuns son, som hade varit Moses tjänare allt ifrån sin ungdom, tog då till orda och sade: "Mose, min herre, förbjud dem det."

29 Men Mose sade till honom: "Skall du så nitälska för mig? Ack att fastmer allt HERRENS folk bleve profeter, därigenom att HERREN läte sin Ande komma över dem!"

30 Sedan gick Mose tillbaka till lägret med de äldste i Israel.

31 Och en stormvind for ut ifrån HERREN, och den förde med sig vaktlar från havet och drev dem över lägret, en dagsresa vitt på vardera sidan, runt omkring lägret, och vid pass två alnar högt över marken.

32 Då stod folket upp och gick hela den dagen och sedan hela natten och hela den följande dagen och samlade ihop vaktlar; det minsta någon samlade var tio homer. Och de bredde ut dem runt omkring lägret.

33 Men under det att de ännu hade köttet mellan tänderna, innan det var förtärt, upptändes HERRENS vrede mot folket, och HERREN anställde ett mycket stort nederlag bland folket.

34 Och detta ställe fick namnet Kibrot-Hattaava, ty där begrov man dem av folket, som hade gripits av lystnad.

35 Från Kibrot-Hattaava bröt folket upp och tågade till Haserot; och i Haserot stannade de.

KAPITEL 12

Och Mirjam jämte Aron talade illa om Mose för den etiopiska kvinnans skull som han hade tagit till hustru; han hade nämligen tagit en etiopisk kvinna till hustru.

2 Och de sade: "Är då Mose den ende som HERREN talar med? Talar han icke också med oss?" Och HERREN hörde detta.

3 Men mannen Mose var mycket saktmodig, mer än någon annan människa på jorden.

4 Och strax sade HERREN till Mose, Aron och Mirjam: "Gån ut, I tre, till uppenbarelsetältet." Och de gingo ditut, alla tre.

5 Då steg HERREN ned i en molnstod och blev stående vid ingången till tältet; och han kallade på Aron och Mirjam, och de gingo båda ditut.

⁶ Och han sade: "Hören nu mina ord. Eljest om någon är en profet bland eder, giver jag, HERREN, mig till känna för honom i syner och talar med honom i drömmar.

⁷ Men så gör jag icke med min tjänare Mose; i hela mitt hus är han betrodd.

⁸ Muntligen talar jag med honom, öppet och icke i förtäckta ord, och han får skåda HERRENS gestalt. Varför haven I då icke haft försyn för att tala illa om min tjänare Mose?"

⁹ Och HERRENS vrede upptändes mot dem, och han övergav dem.

¹⁰ När så molnskyn drog sig tillbaka från tältet, se, då var Mirjam vit såsom snö av spetälska; när Aron vände sig till Mirjam, fick han se att hon var spetälsk.

¹¹ Då sade Aron till Mose: "Ack, min herre, lägg icke på oss bördan av en synd som vi i vår dårskap hava begått.

¹² Låt henne icke bliva lik ett dödfött foster, vars kropp är till hälften förstörd, när det kommer ut ur sin moders liv."

¹³ Då ropade Mose till HERREN och sade: "O Gud, gör henne åter frisk."

¹⁴ HERREN svarade Mose: "Om hennes fader hade spottat henne i ansiktet, skulle hon ju hava fått sitta med skam i sju dagar. Må hon alltså nu hållas innestängd i sju dagar utanför lägret; sedan får hon komma tillbaka dit igen."

¹⁵ Så hölls då Mirjam innestängd i sju dagar utanför lägret, och folket bröt icke upp, förrän Mirjam hade kommit tillbaka.

¹⁶ (13:1) Därefter bröt folket upp från Haserot och lägrade sig i öknen Paran.

KAPITEL 13

(13:2)

Och HERREN talade till Mose och sade:

² (13:3) "Sänd åstad några män för att bespeja Kanaans land, som jag vill giva åt Israels barn. En man ur var fädernestam skolen I sända, men allenast sådana som äro hövdingar bland dem."

³ (13:4) Och Mose sände från öknen Paran åstad sådana män, efter HERRENS befallning; allasammans hörde de till huvudmännen bland Israels barn.

⁴ (13:5) Och dessa voro namnen på dem: Av Rubens stam: Sammua, Sackurs son;

⁵ (13:6) av Simeons stam: Safat, Horis son;

⁶ (13:7) av Juda stam: Kaleb, Jefunnes son;

⁷ (13:8) av Isaskars stam: Jigeal, Josefs son;

⁸ (13:9) av Efraims stam: Hosea, Nuns son;

⁹ (13:10) av Benjamins stam: Palti, Rafus son;

¹⁰ (13:11) av Sebulons stam: Gaddiel, Sodis son;

¹¹ (13:12) av Josefs stam: av Manasse stam: Gaddi, Susis son;

¹² (13:13) av Dans stam: Ammiel, Gemallis son;

¹³ (13:14) av Asers stam: Setur, Mikaelis son;

¹⁴ (13:15) av Naftali stam: Nahebi, Vofsis son;

¹⁵ (13:16) av Gads stam; Geuel, Makis son.

¹⁶ (13:17) Dessa voro namnen på de män som Mose sände åstad för att bespeja landet. Men Mose gav Hosea, Nuns son, namnet Josua.

¹⁷ (13:18) Och Mose sände dessa åstad för att bespeja Kanaans land. Och han sade till

dem: "Dragen nu upp till Sydlandet, och dragen vidare upp till Bergsbygden.

¹⁸ (13:19) Och sen efter, hurudant landet är, och om folket som bor däri är starkt eller svagt, om det är litet eller stort,

¹⁹ (13:20) och hurudant landet är, vari de bo, om det är gott eller dåligt, och hurudana de platser äro, där de bo, om de bo i läger eller i befästa städer,

²⁰ (13:21) och hurudant själva landet är, om det är fett eller magert, om träd finnas där eller icke. Varen vid gott mod, och tagen med eder hit av landets frukt." Det var nämligen vid den tid då de första druvorna voro mogna

²¹ (13:22) Så drogo de åstad och bespejade landet från öknen Sin ända till Rehob, där vägen går till Hamat.

²² (13:23) De drogo upp till Sydlandet och kommo till Hebron; där bodde Ahiman, Sesai och Talmai, Anaks avkomlingar. Men Hebron byggdes sju år före Soan i Egypten.

²³ (13:24) Och de kommo till Druvdalen; där skuro de av en kvist med en ensam druvklase på, och denna bars sedan på en stång av två man. Därtill togo de granatäpplen och fikon.

²⁴ (13:25) Detta ställe blev kallat Druvdalen för den druvklases skull som Israels barn där skuro av.

²⁵ (13:26) Och efter fyrtio dagar vände de tillbaka, sedan de hade bespejat landet.

²⁶ (13:27) De gingo åstad och kommo till Mose och Aron och Israels barns hela menighet i öknen Paran, i Kades, och avgåvo sin berättelse inför dem och hela menigheten och visade dem landets frukt.

²⁷ (13:28) De förtäljde för honom och sade: "Vi kommo till det land dit du sände oss. Och det flyter i sanning av mjölk och honung, och här är dess frukt.

²⁸ (13:29) Men folket som bor i landet är starkt, och städerna äro välbefästa och mycket stora; ja, vi sågo där också avkomlingar av Anak.

²⁹ (13:30) Amalekiterna bo i Sydlandet, hetiterna, jebuséerna och amoréerna bo i Bergsbygden, och kananéerna bo vid havet och utmed Jordan."

³⁰ (13:31) Men Kaleb sökte stilla folket, så att de icke skulle knota emot Mose; han sade: "Låt oss ändå draga ditupp och intaga det, ty förvisso skola vi bliva det övermäktiga."

³¹ (13:32) Men de män som hade varit däruppe med honom sade: "Vi kunna icke draga upp mot detta folk, ty de äro oss för starka."

³² (13:33) Och de talade bland Israels barn illa om landet som de hade bespejat; de sade: "Det land som vi hava genomvandrat och bespejat är ett land som förtär sina inbyggare, och alla människor, som vi där sågo, voro resligt folk.

³³ (13:34) Vi sågo där ock jättarna, Anaks barn, av jättestammen; vi tyckte då att vi själva voro såsom gräshoppor, och sammalunda tyckte de om oss.

KAPITEL 14

Då begynte hela menigheten ropa och skria, och folket grät den natten.

² Och alla Israels barn knorrade emot Mose och Aron, och hela menigheten sade till dem: "O att vi hade fått dö i Egyptens land, eller att vi hade fått dö här i öknen!

³ Varför vill då HERREN föra oss in i detta andra land, där vi måste falla för svärd, och där våra hustrur och barn skola bliva fiendens byte? Det vore förvisso bättre för oss att vända tillbaka till Egypten."

⁴ Och de sade till varandra: "Låt oss välja en anförare och vända tillbaka till Egypten."

- ⁵ Då föllo Mose och Aron ned på sina ansikten inför Israels barns hela församlade menighet.
- ⁶ Och Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son, vilka voro bland dem som hade bespejat landet, revo sönder sina kläder
- ⁷ och sade till Israels barns hela menighet: "Det land som vi hava genomvandrat och bespejat är ett övermåttan gott land.
- ⁸ Om HERREN har behag till oss, så skall han föra oss in i det landet och giva det åt oss - ett land som flyter av mjölk och honung.
- ⁹ Allenast mån I icke sätta eder upp mot HERREN; och för folket i landet mån I icke frukta, ty de skola bliva såsom en munsbit för oss. Deras beskärm har vikit ifrån dem, men med oss är HERREN; frukten icke för dem."
- ¹⁰ Men hela menigheten ropade att man skulle stena dem. Då visade sig HERRENS härlighet i uppenbarelsetältet för alla Israels barn.
- ¹¹ Och HERREN sade till Mose: "Huru länge skall detta folk förakta mig, och huru länge skola de framhärda i att icke vilja tro på mig, oaktat alla de tecken jag har gjort bland dem?
- ¹² Jag skall slå dem med pest och förgöra dem, men dig vill jag göra till ett folk, större och mäktigare än detta."
- ¹³ Mose sade till HERREN: "Egyptierna hava ju förnummit att du med din kraft har fört detta folk ut ifrån dem hitupp,
- ¹⁴ och de hava omtalat det för inbyggarna här i landet, så att de hava fått höra att du är HERREN mitt ibland detta folk, att du, HERRE, visar dig för dem ansikte mot ansikte, att din molnsky står över dem, och att du går framför dem i en molnstod om dagen och i en eldstod om natten.
- ¹⁵ Om du nu dödade detta folk, alla tillsammans, då skulle hedningarna, som finge höra detta berättas om dig, säga så:
- ¹⁶ 'Därför att HERREN icke förmådde föra detta folk in i det land som han med ed hade lovat åt dem, därför har han slaktat dem i öknen.'
- ¹⁷ Nej, må nu Herrens kraft bevisa sig stor, såsom du har talat och sagt:
- ¹⁸ 'HERREN är långmodig och stor i mildhet, han förlåter missgärning och överträdelse, fastän han icke låter någon bliva ostraffad, utan hemsöker fädernas missgärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led.'
- ¹⁹ Så tillgiv nu detta folk dess missgärning, enligt din stora nåd, såsom du har låtit din förlåtelse följa detta folk allt ifrån Egypten och ända hit."
- ²⁰ Då sade HERREN: "Jag vill tillgiva dem efter din bön.
- ²¹ Men så sant jag lever, och så sant hela jorden skall bliva full av HERRENS härlighet:
- ²² av alla de män som hava sett min härlighet och de tecken jag har gjort i Egypten och i öknen, och som dock nu tio gånger hava frestat mig och icke velat höra min röst,
- ²³ av dem skall ingen få se det land som jag med ed har lovat åt deras fäder; ingen av dem som hava föraktat mig skall få se det.
- ²⁴ Men eftersom i min tjänare Kaleb är en annan ande, så att han i allt har efterföljt mig, därför vill jag låta honom komma in i det land där han nu har varit, och hans avkomlingar skola besitta det.
- ²⁵ Men då nu amalekiterna och kananéerna bo i dalbygden, så vänden eder i morgon åt annat håll bryten upp och tagen vägen mot öknen, åt Röda havet till."
- ²⁶ Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:

²⁷ "Huru länge skall denna onda menighet fortfara att knorra mot mig? Ty jag har hört huru Israels barn knorra mot mig.

²⁸ Säg nu till dem: 'Så sant jag lever, säger HERREN, jag skall göra med eder såsom I själva haven sagt inför mig.

²⁹ Här i öknen skola edra döda kroppar bliva liggande; så skall det gå eder alla, så många I ären som haren blivit inmönstrade, alla som äro tjugu år gamla eller därutöver, eftersom I haven knorrat mot mig.

³⁰ Sannerligen, ingen av eder skall komma in i det land som jag med upplyft hand har lovat giva eder till boning, ingen förutom Kaleb, Jefunnes son, och Josua, Nuns son.

³¹ Men edra barn, om vilka I saden att de skulle bliva fiendens byte? dem skall jag låta komma ditin, och de skola lära känna det land som I haven föraktat.

³² I själva däremot - edra döda kroppar skola bliva liggande här i öknen.

³³ Och edra barn skola draga omkring såsom herdar i öknen i fyrtio år, och skola bära på bördan av eder trolösa avfällighet, till dess att edra döda kroppar hava förgåtts i öknen.

³⁴ Såsom I under fyrtio dagar haven bespejat landet, så skolen I under fyrtio år - ett år för var dag - komma att bära på edra missgärningar; I skolen då förnimma vad det är att jag tager min hand ifrån eder.'

³⁵ Jag, HERREN, talar; jag skall förvisso göra så med hela denna onda menighet, som har rotat sig samman mot mig; här i öknen skola de förgås, här skola de dö."

³⁶ Och de män som Mose hade sänt åstad för att bespeja landet, och som vid sin återkomst hade förlett hela menigheten att knorra mot honom, därigenom att de talade illa om landet,

³⁷ dessa män som hade talat illa om landet träffades nu av döden genom en hemsökelse, inför HERRENS ansikte.

³⁸ Av de män som hade gått åstad för att bespeja landet blevo dock Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son, vid liv.

³⁹ Och Mose talade detta till alla Israels barn. Då blev folket mycket sorgset.

⁴⁰ Och de stodo upp bittida följande morgon för att draga åstad upp mot den övre bergsbygden; och de sade: "Se, här äro vi; vi vilja nu draga upp till det land som HERREN har talat om; ty vi hava syndat."

⁴¹ Men Mose sade: "Varför viljen I så överträda HERRENS befallning? Det kan ju icke lyckas väl.

⁴² HERREN är icke med bland eder; dragen därför icke ditupp, på det att I icke mån bliva slagna av edra fiender.

⁴³ Ty amalekiterna och kananéerna skola där möta eder, och I skolen falla för svärd; I haven ju vänt eder bort ifrån HERREN, och HERREN skall därför icke vara med eder."

⁴⁴ Likväl drogo de i sitt övermod upp mot den övre bergsbygden; men HERRENS förbundsark och Mose lämnade icke lägret.

⁴⁵ Då kommo amalekiterna och kananéerna, som bodde där i bergsbygden, ned och slogo dem och förskingrade dem och drevo dem ända till Horma.

KAPITEL 15

Och HERREN talade till Mose och sade:

² Tala till Israels barn och säg till dem: Om I, när I kommen in i det land som jag vill giva eder, och där I skolen bo,

- ³ viljen offra ett eldsoffer åt HERREN, ett brännoffer eller ett slaktoffer - vare sig det gäller att fullgöra ett löfte, eller det gäller ett frivilligt offer, eller det gäller edra högtidsoffer - för att bereda HERREN en välbehaglig lukt, genom fäkreatur eller småboskap,
- ⁴ så skall den som vill offra åt HERREN ett sådant offer bära fram såsom spisofer en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en fjärdedels hin olja;
- ⁵ och såsom drickoffer skall du offra en fjärdedels hin vin till vart lamm, vare sig det är ett brännoffer som offras, eller det är ett slaktoffer.
- ⁶ Men till en vädur skall du såsom spisofer offra två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en tredjedels hin olja,
- ⁷ och såsom drickoffer skall du bära fram en tredjedels hin vin, till er välbehaglig lukt för HERREN.
- ⁸ Och när du offrar en ungtjur till brännoffer eller till slaktoffer, vare sig det gäller att fullgöra ett löfte eller det gäller tackoffer åt HERREN.
- ⁹ Så skall, jämte ungtjuren, såsom spisofer frambäras tre tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en halv in olja,
- ¹⁰ och såsom drickoffer skall du bära fram en halv hin vin: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN.
- ¹¹ Vad här är sagt skall offras till var tjur, var vädur, vart djur av småboskapen, vare sig får eller get.
- ¹² Efter antalet av de djur I offren skolen I offra till vart och ett vad här är sagt, efter deras antal.
- ¹³ Var inföding skall offra detta, såsom här är sagt, när han vill offra ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN.
- ¹⁴ Och när en främling som vistas hos eder, eller som i kommande släkten bor ibland eder, vill offra ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN, så skall han offra på samma sätt som I offren.
- ¹⁵ Inom församlingen skall en och samma stadga gälla för eder och för främlingen som bor ibland eder. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte: I själva och främlingen skolen förfara på samma sätt inför HERRENS ansikte.
- ¹⁶ Samma lag och samma rätt skall gälla för eder och för främlingen som bor hos eder.
- ¹⁷ Och HERREN talade till Mose och sade:
- ¹⁸ Tala till Israels barn och säg till dem: När I kommen in i det land dit jag vill föra eder,
- ¹⁹ skolen I, då I äten av landets bröd, giva åt HERREN en offergärd därav.
- ²⁰ Såsom förstling av edert mjöl skolen I giva en kaka till offergärd; I skolen giva den, likasom I given en offergärd från eder loge.
- ²¹ Av förstlingen av edert mjöl skolen I giva åt HERREN en offergärd, släkte efter släkte.
- ²² Och om I begån synd ouppsåtligen, i det att I underlåten att göra efter något av dessa bud som HERREN har kungjort för Mose,
- ²³ efter något av det som HERRENS har bjudit eder genom Mose, från den dag då HERREN gav sina bud och allt framgent, släkte efter släkte,
- ²⁴ så skall, om synden har blivit begången ouppsåtligen, utan att menigheten visste det, hela menigheten offra en ungtjur såsom brännoffer, till en välbehaglig lukt för HERREN, med det spisofer och det drickoffer som på föreskrivet sätt skall offras därtill, och tillika en bock såsom syndoffer.
- ²⁵ Och prästen skall bringa försoning för Israels barns hela menighet, och så bliver dem förlåtet; ty det var en ouppsåtlig synd, och de hava burit fram sitt offer, ett eldsoffer åt

HERREN, och sitt syndoffer inför HERRENS ansikte för sin ouppsåtliga synd.

²⁶ Ja, så bliver dem förlåtet, Israels barns hela menighet och främlingen som bor ibland dem; ty hela folket var delaktigt i den ouppsåtliga synden.

²⁷ Och om någon enskild syndar ouppsåtligen, skall han såsom syndoffer föra fram en årsgammal get.

²⁸ Och prästen skall bringa försoning för denne som har försyndat sig genom ouppsåtlig synd, inför HERRENS ansikte; på det att honom må bliva förlåtet, när försoning bringas för honom.

²⁹ För infödingen bland Israels barn och för främlingen som bor ibland dem, för eder alla skall gälla en och samma lag, när någon begår synd ouppsåtligen.

³⁰ Men den som begår något med upplyft hand, evad han är inföding eller främling, han hånar HERREN, och han skall utrotas ur sitt folk.

³¹ Ty HERRENS ord har han föraktat, och mot hans bud har han brutit; utan förskoning skall han utrotas; missgärning vilar på honom.

³² Medan nu Israels barn voro i öknen, ertappades en man med att samla ihop ved på sabbatsdagen.

³³ Och de som ertappade honom med att samla ihop ved förde honom fram inför Mose och Aron och hela menigheten.

³⁴ Och då det icke var bestämt vad som borde göras med honom, satte de honom i förvar.

³⁵ Och HERREN sade till Mose: "Mannen skall straffas med döden; hela menigheten skall stena honom utanför lägret."

³⁶ Då förde hela menigheten ut honom utanför lägret och stenade honom till döds, såsom HERREN hade bjudit Mose.

³⁷ Och HERREN talade till Mose och sade:

³⁸ Tala till Israels barn och säg till dem att de och deras efterkommande skola göra sig tofsar i hörnen på sina kläder och sätta ett mörkblått snöre på var hörntofs.

³⁹ Och detta skolen I hava till tofsprydnad, för att I, när I sen därpå, mån tänka på alla HERRENS bud och göra efter dem, och icke sväva omkring efter edra hjärtans och ögons lustar, som I nu löpen efter i trolös avfällighet.

⁴⁰ Ty jag vill att I skolen tänka på och göra efter alla mina bud och vara helgade åt eder Gud.

⁴¹ Jag är HERREN, eder Gud, som har fört eder ut ur Egyptens land, för att jag skall vara eder Gud Jag är HERREN, eder Gud.

KAPITEL 16

Och Kora, son till Jishar, son till Kehat, son till Levi, samt Datan och Abiram, Eliabs söner, och On, Pelets son, av Rubens söner, dessa togo till sig folk

² och gjorde uppror emot Mose; och dem följde två hundra femtio män av Israels barn, hövdingar i menigheten, ombud i folkförsamlingen, ansedda män.

³ Och de församlade sig emot Mose och Aron och sade till dem: "Nu må det vara nog. Hela menigheten är ju helig, alla äro det, och HERREN är mitt ibland dem; varför upphäven I eder då över HERRENS församling?"

⁴ När Mose hörde detta, föll han ned på sitt ansikte.

⁵ Sedan talade han till Kora och hela hans hop och sade: "I morgon skall HERREN göra kunnigt vem som hör honom till, och vem som är den helige åt vilken han giver tillträde till

sig. Och den han utväljer, honom skall han giva tillträde till sig.

⁶ Gören nu på detta sätt: tagen edra fyrfat, du Kora och hela din hop,

⁷ och läggen eld i dem och strön rökelse på dem inför HERRENS ansikte i morgon; den man som HERREN då utväljer, han är den helige. Ja, nu må det vara nog, I Levi söner."

⁸ Ytterligare sade Mose till Kora: Hören nu, I Levi söner.

⁹ Är det eder icke nog att Israels Gud har avskilt eder från Israels menighet och givit eder tillträde till sig, så att I fån förrätta tjänsten i HERRENS tabernakel och stå inför menigheten och betjäna den?

¹⁰ Åt dig, och åt alla dina bröder, Levi söner, jämte dig, har han givit tillträde till sig; och nu stå I också efter prästadömet!

¹¹ Därför, tagen eder till vara, du och hela din hop, I som haven rotat eder samman mot HERREN - ty vad är Aron, att I knorren mot honom?"

¹² Och Mose sände och lät kalla till sig Datan och Abiram, Eliabs söner. Men de sade: "vi komma icke.

¹³ Är det icke nog att du har fört oss hitupp ur ett land som flöt av mjölk och honung, för att låta oss dö I öknen? Vill du nu ock upphäva dig till herre över oss?

¹⁴ Ingalunda har du fört oss in i ett land som flyter av mjölk och honung, eller givit oss åkrar och vingårdar till arvedel. Eller tror du att du kan sticka ut ögonen på dessa människor? Nej, vi komma icke."

¹⁵ Då blev Mose mycket vred och sade till HERREN: "Se icke till deras offergåva. Icke så mycket som en enda åsna har jag tagit av dem, och ingen av dem har jag gjort något ont."

¹⁶ Och Mose sade till Kora: "Du och hela din hop mån inställa eder inför HERRENS ansikte i morgon, du själv och de, så ock Aron.

¹⁷ Och var och en av eder må taga sitt fyrfat och lägga rökelse därpå, och sedan bära sitt fyrfat fram inför HERRENS ansikte, två hundra femtio fyrfat; du själv och Aron mån ock taga var sitt fyrfat."

¹⁸ Och de togo var och en sitt fyrfat och lade eld därpå och strödde rökelse därpå, och ställde sig vid ingången till uppenbarelsetältet; och Mose och Aron likaså.

¹⁹ Och Kora församlade mot dem hela menigheten vid ingången till uppenbarelsetältet. Då visade sig HERRENS härlighet för hela menigheten.

²⁰ och HERREN talade till Mose och Aron och sade:

²¹ "Skiljen eder från denna menighet, så skall jag i ett ögonblick förgöra dem."

²² Då föllo de ned på sina ansikten och sade: "O Gud, du Gud som råder över allt kötts anda, skall du förtörnas på hela menigheten, därför att en enda man syndar?"

²³ Då talade HERREN till Mose och sade:

²⁴ "Tala till menigheten och säg: Dragen eder bort ifrån platsen runt omkring Koras, Datans och Abirams lägerställe."

²⁵ Och Mose stod upp och gick till Datan och Abiram, och de äldste i Israel följde honom.

²⁶ Och han talade till menigheten och sade: "Viken bort ifrån dessa ogudaktiga människors tält, och kommen icke vid något som tillhör dem, på det att I icke mån förgås genom alla deras synder."

²⁷ Då drogo de sig bort ifrån platsen runt omkring Koras, Datans och Abirams lägerställe; men Datan och Abiram hade gått ut och ställt sig vid ingången till sina tält med sina hustrur och barn, både stora och små.

²⁸ Och Mose sade: "Därav skolen I förnimma att det är HERREN som har sänt mig för att göra alla dessa gärningar, och att jag icke har handlat efter eget tycke:

- 29 om dessa dö på samma sätt som andra människor dö, eller drabbas av hemsökelse på samma sätt som andra människor, så har HERREN icke sänt mig;
- 30 men om HERREN här låter något alldeles nytt ske, i det att marken öppnar sin mun och uppslukar dem med allt vad de hava, så att de levande fara ned i dödsriket, då skolen I därav veta att dessa människor hava föraktat HERREN."
- 31 Och just som han hade slutat att tala allt detta, rämnade marken under dem,
- 32 och jorden öppnade sin mun och uppslukade dem och deras hus och allt Koras folk och alla deras äodelar;
- 33 och de foro levande ned i dödsriket, de med allt vad de hade, och jorden övertäckte dem, och så utrotades de ur församlingen.
- 34 Och hela Israel, som stod runt omkring dem, flydde vid deras rop, ty de fruktade att bliva uppslukade av jorden.
- 35 Men eld gick ut från HERREN och förtärde de två hundra femtio männen som hade burit fram rökelse.
- 36 Och HERREN talade till Mose och sade:
- 37 "Säg till Eleasar, prästen Arons son, att han skall taga fyrfaten ut ur branden, men kasta ut elden i dem långt bort,
- 38 ty de hava blivit heliga. Och dessa fyrfat - de mäns som genom sin synd förverkade sina liv - dem skall man hamra ut till plåtar för att därmed överdraga altaret; ty de hava varit framburna inför HERRENS ansikte och hava därigenom blivit heliga. Och de skola så vara ett tecken för Israels barn."
- 39 Då tog prästen Eleasar kopparfyrfaten som de uppbrända männen hade burit fram, och man hamrade ut dem för att därmed överdraga altaret,
- 40 till en påminnelse för Israels barn att ingen främmande, ingen som icke vore av Arons säd, måtte träda fram för att antända rökelse inför HERRENS ansikte, på det att det icke skulle gå honom såsom det gick Kora och hans hop: allt i enlighet med vad HERREN hade sagt honom genom Mose.
- 41 Men dagen därefter knorrade Israels barns hela menighet emot Mose och Aron och sade: "Det är I som haven dödat HERRENS folk."
- 42 Då nu menigheten församlade sig emot Mose och Aron, vände dessa sig mot uppenbarelsetältet och fingo då se molnskyn övertäcka det; och HERRENS härlighet visade sig.
- 43 Då gingo Mose och Aron fram inför uppenbarelsetältet.
- 44 Och HERREN talade till Mose och sade:
- 45 "Gån bort ifrån denna menighet, så skall jag i ett ögonblick förgöra dem." Då föllo de ned på sina ansikten.
- 46 Och Mose sade till Aron: "Tag ditt fyrfat och lägg eld från altaret därpå och strö rökelse därpå, och bär det så med hast bort till menigheten och bringa försoning för dem; ty förtörnelse har gått ut från HERRENS ansikte, och hemsökelsen har begynt."
- 47 Då tog Aron det som Mose hade tillsagt honom och skyndade mitt in i församlingen, och se, hemsökelsen hade redan begynt ibland folket, men han lade rökelsen på och bragte försoning för folket.
- 48 När han så stod mellan de döda och de levande, upphörde hemsökelsen.
- 49 Men de som hade omkommit genom hemsökelsen utgjorde fjorton tusen sju hundra,

förutom dem som hade omkommit för Koras skull.

⁵⁰ Sedan vände Aron tillbaka till Mose vid uppenbarelsetältets ingång; och hemsökelsen hade upphört.

KAPITEL 17

Och HERREN talade till Mose och sade:

² "Tala till Israels barn, och tag av dem, av alla som bland dem äro hövdingar för stamfamiljer, en stav för var stamfamilj, tillsammans tolv stavar. Vars och ens namn skall du skriva på hans stav.

³ Och Arons namn skall du skriva på Levi stav; ty huvudmannen för denna stams familjer skall hava sin särskilda stav.

⁴ Sedan skall du lägga in dem i uppenbarelsetältet framför vittnesbördet, där jag uppenbarar mig för eder.

⁵ Då skall ske att den man som jag utväljer, hans stav skall grönska. Och så skall jag göra slut på Israels barns knorrande, så att jag slipper höra huru de knorra mot eder."

⁶ Och Mose talade till Israels barn, och hövdingarna för deras stamfamiljer gävo honom alla var och en sin stav, tillsammans tolv stavar; och Arons stav var med bland deras stavar.

⁷ Och Mose lade stavarne inför HERRENS ansikte i vittnesbördets tält.

⁸ När nu Mose dagen därefter gick in i vittnesbördets tält, se, då grönskade Arons stav, som var där för Levi hus, den hade knoppar och utslagna blommor och mogna mandlar.

⁹ Och Mose bar alla stavarne ut från HERRENS ansikte till alla Israels barn; och de sågo på dem och togo var och en sin stav.

¹⁰ Och HERREN sade till Mose: "Lägg Arons stav tillbaka framför vittnesbördet, för att den där må förvaras såsom ett tecken för de gensträviga; så skall du göra en ände på deras knorrande, så att jag slipper höra det, på det att de icke må dö."

¹¹ Och Mose gjorde så; såsom HERREN hade bjudit honom, så gjorde han.

¹² Och Israels barn ropade till Mose: "Se, vi omkomma, vi förgås, vi förgås allasammans!

¹³ Var och en som kommer därvid, som kommer vid HERRENS tabernakel, han dör. Skola vi då verkligen alla omkomma?"

KAPITEL 18

Och HERREN sade till Aron: Du och dina söner, och din faders hus jämte dig, skolen bära den missgärning som vidlåder helgedomen; och du och dina söner jämte dig skolen bära den missgärning som vidlåder edert prästämbete.

² Men också dina fränder, Levi stam, din faders stam, skall du låta få tillträde dit jämte dig, och de skola hålla sig till dig och betjäna dig, under det att du och dina söner jämte dig gören tjänst inför vittnesbördets tält.

³ Och de skola iakttaga vad du har att iakttaga, och vad som eljest är att iakttaga vid hela tältet; men de må icke komma vid de heliga redskapen eller altaret, på det att icke både de och I mån dö.

⁴ De skola hålla sig till dig och iakttaga vad som är att iakttaga vid uppenbarelsetältet, under all tjänstgöring vid tältet; men ingen främmande får komma eder nära.

⁵ Och I skolen iakttaga vad som är att iakttaga vid helgedomen och vid altaret, på det att

icke förtörnelse åter må komma över Israels barn.

⁶ Se, jag har uttagit edra bröder, leviterna, bland Israels barn; en gåva äro de åt eder, givna åt HERREN, till att förrätta tjänsten vid uppenbarelsetältet.

⁷ Men du och dina söner jämte dig skolen iakttaga vad som hör till edert prästämbete, i allt vad som angår altaret och det som är innanför förlåten, och skolen så göra tjänst. Jag giver eder edert prästämbete såsom en gåvotjänst; men om någon främmande kommer därvid, skall han dödas.

⁸ Och HERREN talade till Aron: Se, jag giver åt dig vad som skall förvaras av det som gives mig såsom gärd. Av Israels barns alla heliga gåvor giver jag detta till ämbetslott åt dig och dina söner, såsom en evärdlig rätt.

⁹ Detta skall tillhöra dig av det! högheliga som icke lämnas åt elden: alla deras offergåvor, så ofta de frambära spisoffer eller syndoffer, eller frambära skuldoffer till ersättning åt mig, detta skall såsom högheligt tillhöra dig och dina söner.

¹⁰ På en höghelig plats skall du äta detta; allt mankon må äta det, det skall vara dig heligt.

¹¹ Och detta är rad som skall tillhöra dig såsom en gärd av Israels barns gåvor, så ofta de frambära viftoffer; åt dig och åt dina söner och döttrar jämte dig giver jag det till en evärdlig rätt; var och en i ditt hus som är ren må äta det:

¹² allt det bästa av olja och allt det bästa av vin och av säd, förstlingen därav, som de giva åt HERREN, detta giver jag åt dig.

¹³ Förstlingsfrukterna av allt som växer i deras land, vilka de bära fram åt HERREN, skola tillhöra dig; var och en i ditt hus som är ren må äta därav.

¹⁴ Allt tillspillogivet i Israel skall tillhöra dig.

¹⁵ Allt det som öppnar moderlivet, vad kött det vara må, evad det är människor eller boskap som de föra fram till HERREN, det skall tillhöra dig; dock så, att du tager lösen för det som är förstfött bland människor, och likaledes tager lösen för det som är förstfött bland orena djur.

¹⁶ Och vad angår dem som skola lösas, skall du taga lösen för dem, när de äro en månad gamla, och detta efter det värde du har bestämt: fem siklar silver, efter helgedomssikelns vikt, denna räknad till tjugu gera.

¹⁷ Men för det som är förstfött bland fäkreatur eller får eller getter må du icke taga lösen; det är heligt. Deras blod skall du stänka på altaret, och deras fett skall du förbränna såsom ett eldsoffer, till en välbehaglig lukt för HERREN.

¹⁸ Men deras kött skall tillhöra dig; det skall tillhöra dig likasom viftoffersbringan och det högra lårstycket.

¹⁹ Alla heliga gåvor som Israels barn giva åt HERREN såsom gärd, dem giver jag åt dig och åt dina söner och döttrar jämte dig, såsom en evärdlig rätt. Ett evärdligt saltförbund inför HERRENS ansikte skall detta vara för dig och för dina avkomlingar jämte dig.

²⁰ och HERREN sade till Aron: I deras land skall du icke hava någon arvedel, och du skall icke hava någon lott bland dem; jag skall vara din lott och arvedel bland Israels barn.

²¹ Och se, åt Levi barn giver jag all tionde i Israel till arvedel, såsom lön för den tjänst de förrätta, tjänsten vid uppenbarelsetältet.

²² Men de övriga israeliterna må hädanefter icke komma vid uppenbarelsetältet, ty de skola därigenom komma att bära på synd och så träffas av döden;

²³ utan leviterna skola förrätta tjänsten vid uppenbarelsetältet, och de skola bära de missgärningar som begås. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte; bland Israels barn skola de icke hava någon arvedel.

²⁴ Ty den tionde som Israels barn giva åt HERREN såsom gärd, den giver jag åt leviterna

till arvedel. Därför är det som jag säger om dem att de icke skola hava någon arvedel bland Israels barn.

25 Och HERREN talade till Mose och sade:

26 Till leviterna skall du så tala och säga: När I av Israels barn mottagen den tionde som jag har bestämt att I skolen få av dem såsom eder arvedel, då skolen I därav giva en gård åt HERREN, en tionde av tionden.

27 Och denna eder gård skall så anses, som när andra giva säd från logen och vin och olja från pressen.

28 På detta sätt skolen ock I av all tionde som I mottagen av Israels barn giva en gård åt HERREN; och denna HERRENS gård av tionden skolen I giva åt prästen Aron.

29 Av alla gåvor som I fån skolen giva åt HERREN hela den gård som tillkommer honom; av allt det bästa av gåvorna skolen I giva den, sådant bland dessa som passar till heliga gåvor.

30 Och du skall säga till dem: När I nu given såsom gård det bästa av dem, skall denna leviternas gåva så anses, som när andra giva vad loge och press avkasta.

31 I med edert husfolk mån äta det på vilken plats som helst; ty det är eder lön för eder tjänstgöring vid uppenbarelsetältet.

32 När I så given det bästa av dem såsom gård, skolen I icke för deras skull komma att bära på synd; och då skolen I icke ohelga Israels barns heliga gåvor och så träffas av döden.

KAPITEL 19

Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:

2 Detta är den lagstadga som HERREN har påbjudit: Säg till Israels barn att de skaffa fram till dig en röd, felfri ko, en som icke har något lyte, och som icke har burit något ok.

3 Denna skolen I lämna åt prästen Eleasar; och man skall föra ut henne utanför lägret och slakta henne i hans åsyn.

4 Och prästen Eleasar skall taga något av hennes blod på sitt finger, och stänka med hennes blod sju gånger mot framsidan av uppenbarelsetältet.

5 Sedan skall man bränna upp kon inför hans ögon; hennes hud och kött och blod jämte hennes orenlighet skall man bränna upp.

6 Och prästen skall taga cederträ, isop och rosenrött garn och kasta det i elden vari kon brännes upp.

7 Och prästen skall två sina kläder och bada sin kropp i vatten; därefter får han gå in i lägret. Dock skall prästen vara oren ända till aftonen.

8 Också den som brände upp henne skall två sina kläder i vatten och bada sin kropp i vatten, och vara oren ända till aftonen.

9 Och en man som är ren skall samla ihop askan efter kon och lägga den utanför lägret på en ren plats. Den skall förvaras åt Israels barns menighet, till stänkelsevatten. Det är ett syndoffer.

10 Och mannen som samlade ihop askan efter kon skall två sina kläder och vara oren ända till aftonen. Detta skall vara en evärdlig stadga för Israels barn och för främlingen som bor ibland dem.

11 Den som kommer vid någon död, vid en människas lik, han skall vara oren i sju dagar.

12 Han skall rena sig härmed på tredje dagen och på sjunde dagen, så bliver han ren.

Men om han icke renar sig på tredje dagen och på sjunde dagen, så bliver han icke ren.

13 Var och en som kommer vid någon död, vid liket av en människa som har dött, och sedan icke renar sig, han orenar HERRENS tabernakel, och han skall utrotas ur Israel. Därför att stänkelsevatten icke har blivit stänkt på honom, skall han vara oren; orenhet låder alltjämt vid honom.

14 Detta är lagen: När en människa dör i ett tält, skall var och en som kommer in i tältet och var och en som redan är i tältet vara oren i sju dagar.

15 Och alla öppna kärl, alla som icke hava stått överbundna, skola vara orena.

16 Och var och en som ute på marken kommer vid någon som har fallit för svärd eller på annat sätt träffats av döden, eller vid människoben eller vid en grav, han skall vara oren i sju dagar.

17 Och för att rena den som så har blivit oren skall man taga av askan efter det uppbrända syndoffret och gjuta friskt vatten därpå i ett kärl.

18 Och en man som är ren skall taga isop och doppa i vattnet och stänka på tältet och på allt bohaget, och på de personer som hava varit därinne, och på honom som har kommit vid benen eller vid den fallne eller vid den som har dött på annat sätt, eller vid graven.

19 Och mannen som är ren skall på tredje dagen och på sjunde dagen bestänka den som har blivit oren. När så på sjunde dagen hans rening är avslutad, skall han två sina kläder och bada sig i vatten, så bliver han ren om aftonen.

20 Men om någon har blivit oren och sedan icke renar sig, skall han utrotas ur församlingen; ty han har orenat HERRENS helgedom; stänkelsevatten har icke blivit stänkt på honom, han är oren.

21 Och detta skall vara för dem en evärdlig stadga. Mannen som stänkte stänkelsevattnet skall två sina kläder; och om någon annan kommer vid stänkelsevattnet, skall han vara oren ända till aftonen.

22 Och allt som den orene kommer vid skall vara orent, och den som kommer vid honom skall vara oren ända till aftonen.

KAPITEL 20

Och Israels barn, hela menigheten, kommo in i öknen Sin i den första månaden, och folket stannade i Kades; där dog Mirjam och blev där också begravnen.

2 Och menigheten hade intet vatten; då församlade de sig emot Mose och Aron.

3 Och folket begynte tvista med Mose och sade: "O att också vi hade fått förgås, när våra broder förgingos inför HERRENS ansikte!

4 Varför haven I fört HERRENS församling in i denna öken, så att vi och vår boskap måste dö här?

5 Och varför haven I fört oss upp ur Egypten och låtit oss komma till denna svåra plats, där varken säd eller fikonsträd eller vinträd eller granatträd växa, och där intet vatten finnes att dricka?"

6 Men Mose och Aron gingo bort ifrån församlingen till uppenbarelsetältets ingång och föllo ned på sina ansikten. Då visade sig HERRENS härlighet för dem.

7 Och HERREN talade till Mose och sade:

8 "Tag staven, och församla menigheten, du med din broder Aron, och talen till klippan inför deras ögon, så skall den giva vatten ifrån sig; så skaffar du fram vatten åt dem ur klippan och giver menigheten och dess boskap att dricka.

- ⁹ Då tog Mose stav en från dess plats inför HERRENS ansikte, såsom han hade bjudit honom.
- ¹⁰ Och Mose och Aron sammankallade församlingen framför klippan; där sade han till dem: "Hören nu, I gensträvige; kunna vi väl ur denna klippa skaffa fram vatten åt eder?"
- ¹¹ Och Mose lyfte upp sin hand och slog på klippan med sin stav två gånger; då kom mycket vatten ut, så att menigheten och dess boskap fick dricka.
- ¹² Men HERREN sade till Mose och Aron: "Eftersom I icke trodden på mig och icke höllen mig helig inför Israels barns ögon, därför skolen I icke få föra denna församling in i det land som jag har givit dem."
- ¹³ Detta var Meribas vatten, där Israels barn tvistade med HERREN, och där han bevisade sig helig på dem.
- ¹⁴ Och Mose skickade sändebud från Kades till konungen i Edom och lät säga: "Så säger din broder Israel: Du känner alla de vedermödor som vi hava haft att utstå,
- ¹⁵ huru våra fäder drogo ned till Egypten, och huru vi bodde i Egypten i lång tid, och huru vi och våra fäder blevo illa behandlade av egyptierna.
- ¹⁶ Men vi ropade till HERREN, och han hörde vår röst och sände en ängel som förde oss ut ur Egypten; och se, vi äro nu i Kades, staden som ligger vid gränsen till ditt område.
- ¹⁷ Låt oss tåga genom ditt land. Vi skola icke taga vägen över åkrar och vingårdar, och icke dricka vatten ur brunnarna; stora vägen skola vi gå, utan att vika av vare sig till höger eller till vänster, till dess vi hava kommit igenom ditt område."
- ¹⁸ Men Edom svarade honom: "Du får icke tåga genom mitt land. Om du det gör, skall jag draga ut emot dig med svärd."
- ¹⁹ Men Israels barn sade till honom: "På den allmänna farvägen skola vi draga fram, och om jag eller min boskap dricker av ditt vatten, skall jag betala det. Jag begär ju ingenting: allenast att få tåga vägen fram härigenom."
- ²⁰ Han svarade: "Nej, du får icke tåga härigenom." Och Edom drog ut mot honom med mycket folk och ned stor makt.
- ²¹ Då alltså Edom icke tillstodde Israel att tåga genom sitt område, vek Israel av och gick undan för honom.
- ²² Och de bröto upp från Kades. Och Israels barn, hela menigheten, kommo till berget Hor.
- ²³ Och HERREN talade till Aron på berget Hor, vid gränsen till Edoms land, och sade:
- ²⁴ "Aron skall samlas till sina fäder: han skall icke komma in i det land som jag har givit åt Israels barn; ty I voren gensträviga mot min befallning vid Meribas vatten.
- ²⁵ Tag nu Aron och hans son Eleasar med dig, och för dem upp på berget Hor,
- ²⁶ och tag av Aron hans kläder och sätt dem på hans son Eleasar. Så skall Aron samlas till sina fäder och I dö där."
- ²⁷ Och Mose gjorde såsom HERREN hade bjudit; och de stego upp på berget Hor inför hela menighetens ögon.
- ²⁸ Och Mose tog av Aron hans kläder och satte dem på hans son Eleasar. Och Aron dog där uppe på bergets topp; men Mose och Eleasar stego ned från berget.
- ²⁹ Och när hela menigheten förnam att Aron hade givit upp andan, begråto de honom i trettio dagar, hela Israels hus.

KAPITEL 21

Då nu konungen i Arad, kananéen, som bodde i Sydlandet, hörde att Israel var i antågande på Atarimvägen, gav han sig i strid med Israel och tog några av dem till fånga.

² Då gjorde Israel ett löfte åt HERREN och sade: "Om du giver detta folk i min hand, så skall jag giva deras städer till spillo."

³ Och HERREN hörde Israels röst och gav kananéerna i deras hand, och de gävo dem och deras städer till spillo; så fick stället namnet Horma.

⁴ Och de bröto upp från berget Hor och togo vägen åt Röda havet till, för att gå omkring Edoms land. Men under vägen blev folket otåligt.

⁵ Och folket talade emot Gud och emot Mose och sade: "Varför haven I fört oss upp ur Egypten, så att vi måste dö i öknen? Här finnes ju varken bröd eller vatten, och vår själ vämjens vid den usla föda vi få."

⁶ Då sände HERREN giftiga ormar bland folket, och dessa stungo folket; och mycket folk i Israel blev dödat.

⁷ Då kom folket till Mose och sade: "Vi hava syndat därmed att vi talade mot HERREN och mot dig. Bed till HERREN att han tager bort dessa ormar ifrån oss." Och Mose bad för folket.

⁸ Då sade HERREN till Mose: "Gör dig en orm och sätt upp den på en stång; sedan må var och en som har blivit ormstungen se på den, så skall han bliva vid liv."

⁹ Då gjorde Mose en orm av koppar och satte upp den på en stång; när sedan någon hade blivit stungen av en orm, såg han upp på kopparormen och blev så vid liv.

¹⁰ Och Israels barn bröto upp och lägrade sig i Obot;

¹¹ och från Obot bröto de upp och lägrade sig vid Ije-Haabarim i öknen som ligger framför Moab, österut.

¹² Därifrån bröto de upp och lägrade sig i Sereds dal.

¹³ Därifrån bröto de upp och lägrade sig på andra sidan Arnon, där denna bäck från amoréernas område, där den har runnit upp, flyter fram i öknen; ty Arnon är Moabs gräns och flyter fram mellan Moabs land och amoréernas.

¹⁴ Därför heter det i "Boken om HERRENS krig": "Vaheb i Sufa och dalarna där Arnon går fram,

¹⁵ och dalarnas sluttning, som sänker sig mot Ars bygd och stöder sig mot Moabs gräns."

¹⁶ Därifrån drogo de till Beeri om brunnen där var det som HERREN sade till Mose: "Församla folket, så vill jag giva dem vatten."

¹⁷ Då sjöng Israel denna sång: "Flöda, du brunn! Ja, sjungen om den,

¹⁸ om brunnen som furstar grävde, som folkets ypperste borrade, med spiran, med sina stavar.

¹⁹ Från öknen drogo de till Mattana, från Mattana till Nahaliel, från: Nahaliel till Bamot,

²⁰ från Bamot till den dal som ligger: på Moabs mark uppe på Pisga, där man kan se ut över ödemarken.

²¹ Och Israel skickade sändebud till Sihon, amoréernas konung, och lät säga:

²² "Låt mig taga genom ditt land. Vi skola icke vika av ifrån vägen in i åkrar eller vingårdar, och icke dricka vatten ur brunnarna. Stora vägen skola vi gå, till dess vi hava kommit igenom ditt område."

²³ Men Sihon tillstodde icke Israel att tåga genom sitt område, utan församlade allt sitt folk och drog ut mot Israel i öknen, till dess han kom till Jahas; där gav han sig i strid med Israel.

²⁴ Men Israel slog honom med svärdsegg och intog hans land från Arnon ända till Jabbok,

ända till Ammons barns land, ty Ammons barns gräns var befäst.

²⁵ Och Israel intog alla städerna där; och Israel bosatte sig i amoréernas alla städer, i Hesbon och alla underlydande orter.

²⁶ Hesbon var nämligen Sihons, amoréernas konungs, stad, ty denne hade fört krig med den förre konungen i Moab och tagit ifrån honom hela hans land ända till Arnon.

²⁷ Därför säga skalderna: "Kommen till Hesbon! Byggas och befästas skall Sihons stad.

²⁸ Ty eld gick ut från Hesbon, en låga från Sihons stad; den förtärde Ar i Moab, dem som bodde på Arnons höjder.

²⁹ Ve dig, Moab! Förlorat är du, Kemos' folk! Han lät sina söner bliva slagna på flykten och sina döttrar föras bort i fångenskap, bort till amoréernas konung, Sihon.

³⁰ Vi sköto ned dem - förlorat var Hesbon, landet ända till Dibon; vi härjade ända till Nofa, Nofa, som når till Medeba."

³¹ Så bosatte sig då Israel i amoréernas land.

³² Och Mose sände ut och lät bespeja Jaeser, och de intogo dess underlydande orter; och han fördrev amoréerna som bodde där.

³³ Sedan vände de sig åt annat håll. och drogo upp åt Basan till. Och Og, konungen i Basan, drog med allt sitt folk ut till strid mot dem, till Edrei.

³⁴ Men HERREN sade till Mose: "Frukta icke för honom, ty i din hand har jag givit honom och allt hans folk och hans land. Och du skall göra med honom på samma sätt som du gjorde med Sihon, amoréernas konung, som bodde i Hesbon."

³⁵ Och de slog honom jämte hans söner och allt hans folk, och läto ingen av dem slippa undan. Så intogo de hans land.

KAPITEL 22

Och Israels barn bröto upp och lägrade sig på Moabs hedar, på andra sidan Jordan mitt emot Jeriko.

² Och Balak, Sippors son, såg allt vad Israel hade gjort mot amoréerna.

³ Och Moab bävade storligen för folket, därför att det var så talrikt; Moab gruvade sig för Israels barn.

⁴ Och Moab sade till de äldste i Midjan: "Nu kommer denna hop att äta upp allt som finnes här runt omkring oss, likasom oxen äter upp vad grönt som finnes på marken." Och Balak, Sippors son, var på den tiden konung i Moab.

⁵ Och han skickade sändebud till Bileam, Beors son, i Petor vid floden, i hans stamfränders land, för att kalla honom till sig; han lät säga: "Se, här är ett folk som har dragit ut ur Egypten; se, det övertäcker marken, och det har lägrat sig mitt emot mig.

⁶ Så kom nu och förbanna åt mig detta folk, ty det är mig för mäktigt; kanhända skall jag då kunna slå det och förjaga det ur landet. Ty jag vet att den du välsignar, han är välsignad, och den du förbannar, han bliver förbannad."

⁷ Så gingo nu de äldste i Moab och de äldste i Midjan åstad och hade med sig spådomslön; och de kommo till Bileam och framförde till honom Balaks ord.

⁸ Och han sade till dem: "Stannen här över natten, så vill jag sedan giva eder svar efter vad HERREN talar till mig." Då stannade Moabs furstar kvar hos Bileam.

⁹ Och Gud kom till Bileam; han sade: "Vad är det för män som du har hos dig?"

¹⁰ Bileam svarade Gud: "Balak, Sippors son, konungen i Moab, har sänt till mig detta bud:

¹¹ 'Se, här är det folk som har dragit ut ur Egypten, och det övertäcker marken. Så kom nu

och förbanna det åt mig; kanhända skall jag då kunna giva mig i strid med det och förjaga det."

12 Då sade Gud till Bileam: "Du skall icke gå med dem; du skall icke förbanna detta folk, ty det är välsignat."

13 Om morgonen, när Bileam hade stått upp, sade han alltså till Balaks furstar: "Gån hem till edert land, ty HERREN vill icke tillstödja mig att följa med eder."

14 Då stodo Moabs furstar upp och gingo hem till Balak och sade: "Bileam vägrade att följa med oss."

15 Men Balak sände ännu en gång åstad furstar, flera och förnämligare än de förra.

16 Och de kommo till Bileam och sade till honom: "Så säger Balak Sippors son: 'Låt dig icke avhållas från att komma till mig;

17 ty jag vill bevisa dig övermåttan stor ära, och allt vad du begär av mig skall jag göra. Kom nu och förbanna åt mig detta folk.'"

18 Då svarade Bileam och sade till Balaks tjänare: "Om Balak än gäve mig så mycket silver och guld som hans hus rymmer, kunde jag dock icke överträda HERRENS min Guds befallning, så att jag gjorde något däremot, vare sig litet eller stort.

19 Men stannen nu också i kvar har över natten, för att jag må förnimma vad HERREN ytterligare kan vilja tala till mig."

20 Och Gud kom till Bileam om natten och sade till honom: "Om dessa män hava kommit för att kalla dig, så stå upp och följ med dem. Men allenast vad jag säger dig skall du göra."

21 Om morgonen, när Bileam hade stått upp, sadlade han alltså sin åsninna och följde med Moabs furstar.

22 Men då han nu följde med, upptändes Guds vrede, och HERRENS ängel ställde sig på vägen för att hindra honom, där han red på sin åsninna, åtföljd av två sina tjänare.

23 När då åsninnan såg HERRENS ängel stå på vägen med ett draget svärd i sin hand, vek hon av ifrån vägen och gick in på åkern; men Bileam slog åsninnan för att driva henne tillbaka in på vägen.

24 Därefter ställde sig HERRENS ängel i en smal gata mellan vingårdarna, där murar funnos på båda sidor.

25 När nu åsninnan såg HERRENS ängel, trängde hon sig mot muren och klämde så Bileams ben mot muren; och han slog henne ännu en gång.

26 Då gick HERRENS ängel längre fram och ställde sig på ett trångt ställe, där ingen utväg fanns att vika undan, vare sig till höger eller till vänster.

27 När åsninnan nu såg HERRENS ängel, lade hon sig ned under Bileam. Då upptändes Bileams vrede och han slog åsninnan med sin stav.

28 Men HERREN öppnade åsninnans mun, och hon sade till Bileam: "Vad har jag gjort dig, eftersom du nu tre gånger har slagit mig?"

29 Bileam svarade åsninnan: "Du har ju handlat skamligt mot mig; om jag hade haft ett svärd i min hand, skulle jag nu hava dräpt dig."

30 Men åsninnan sade till Bileam: "Är icke jag din egen åsninna, som du har ridit på i all din tid intill denna dag? Och har jag någonsin förut plägat göra så mot dig? Han svarade: "Nej."

31 Och HERREN öppnade Bileams ögon, så att han såg HERRENS ängel stå på vägen med ett draget svärd i sin hand. Då bugade han sig och föll ned på sitt ansikte.

32 Och HERRENS ängel sade till honom: "Varför har du nu tre gånger slagit din åsninna? Se, jag har gått ut för att hindra dig, ty denna väg leder till fördärv och är mig emot.

- ³³ Och åsninnan såg mig, och hon har nu tre gånger vikit undan för mig. Om hon icke hade vikit undan för mig, så skulle jag nu hava dräpt dig, men låtit henne leva."
- ³⁴ Då sade Bileam till HERRENS ängel: "Jag har syndat, ty jag visste icke att du stod mig emot på vägen. Om nu min resa misshagar dig, så vill jag vända tillbaka."
- ³⁵ Men HERRENS ängel svarade Bileam: "Följ med dessa män; men intet annat än vad jag säger dig skall du tala." Så följde då Bileam med Balaks furstar.
- ³⁶ När Balak hörde att Bileam kom, gick han honom till mötes till Ir i Moab, vid gränsen där Arnon flyter, vid yttersta gränsen.
- ³⁷ Och Balak sade till Bileam: "Sände jag icke enträget bud till dig för att kalla dig hit? Varför ville du då icke begiva dig till mig? Skulle jag icke kunna bevisa dig tillräcklig ära?"
- ³⁸ Bileam svarade Balak: "Du ser nu att jag har kommit till dig. Men det står ingalunda i min egen makt att tala något. Vad Gud lägger i min mun, det måste jag tala."
- ³⁹ Sedan följde Bileam med Balak, och de kommo till Kirjat-Husot.
- ⁴⁰ Och Balak slaktade fäkreatur och småboskap och sände till Bileam och de furstar som voro med honom.
- ⁴¹ Och följande morgon tog Balak Bileam med sig och förde honom upp på Bamot-Baal; och han kunde från denna plats se en del av folket.

KAPITEL 23

- O**ch Bileam sade till Balak: "Bygg här åt mig sju altaren, och skaffa hit åt mig sju tjurar och sju vädurar."
- ² Balak gjorde såsom Bileam sade; och Balak och Bileam offrade en tjur och en vädur på vart altare
- ³ Därefter sade Bileam till Balak "Stanna kvar vid ditt brännoffer; jag vill gå bort och se om till äventyrs HERREN visar sig för mig; och vad helst han uppenbarar för mig, det skall jag förkunna för dig." Och han gick upp på en kal höjd.
- ⁴ Och Gud visade sig för Bileam; då sade denne till honom: "De sju altarna har jag uppfört, och på vart altare har jag offrat en tjur och en vädur."
- ⁵ Och HERREN lade i Bileams mun vad han skulle tala; han sade: "Gå tillbaka till Balak och tala så och så."
- ⁶ När han nu kom tillbaka till honom, fann han honom stående vid sitt brännoffer tillsammans med alla Moabs furstar.
- ⁷ Då hör han upp sin röst och kvad: "Från Aram hämtade mig Balak, från österns berg Moabs konung: 'Kom och förbanna åt mig Jakob, kom och tala ofärd över Israel.'
- ⁸ Huru kan jag förbanna den gud ej förbannar, och tala ofärd över den som HERREN ej talar ofärd över?"
- ⁹ Från klippornas topp ser jag ju honom, och från höjderna skådar jag honom: se, det är ett folk som bor för sig självt och icke anser sig likt andra folkslag.
- ¹⁰ Vem kan räkna Jakob, tallös såsom stoftet, eller tälja ens fjärdedelen av Israel? Må jag få dö de rättfärdigas död, och blive mitt slut såsom deras!"
- ¹¹ Då sade Balak till Bileam: "Vad har du gjort mot mig! Till att förbanna mina fiender hämtade jag dig, och nu har du i stället välsignat dem."
- ¹² Men han svarade och sade: "Skulle jag då icke akta på vad HERREN lägger i min mun, och tala det?"
- ¹³ Och Balak sade till honom: "Följ nu med mig till ett annat ställe, varifrån du ser dem; du

ser här allenast en del av dem, du ser dem icke allasammans. Från det stället må du förbanna dem åt mig."

14 Och han tog honom med sig till Väktarplanen på toppen av Pisga. Där byggde han sju altaren och offrade en tjur och en vädur på vart altare.

15 Därefter sade han till Balak: "Stanna kvar här vid ditt brännoffer; jag själv vill därborta se till, om något visar sig."

16 Och HERREN visade sig för Bileam och lade i hans mun vad han skulle tala; han sade: "Gå tillbaka till Balak och tala så och så."

17 När han nu kom till honom, fann han honom stående vid sitt brännoffer, och Moabs furstar stodo där med honom. Och Balak frågade honom: "Vad har HERREN talat?"

18 Då hov han upp sin röst och kvad: "Stå upp, Balak, och hör; lyssna till mig, du Sippors son.

19 Gud är icke en människa, så att han kan ljuga, icke en människoson, så att han kan ångra något. Skulle han säga något och icke göra det, tala något och icke fullborda det?

20 Se, att välsigna har jag fått i uppdrag; han har välsignat, och jag kan icke rygga det.

21 Ofärd är icke att skåda i Jakob och olycka icke att se i Israel. HERREN, hans Gud, är med honom, och jubel såsom mot en konung höres där.

22 Det är Gud som har fört dem ut ur Egypten; deras styrka är såsom vildoxars.

23 Ty trolldom batar intet mot Jakob, ej heller spådom mot Israel. Nej, nu måste sägas om Jakob och om Israel: 'Vad gör icke Gud!'

24 Se, det är ett folk som står upp likt en lejoninna, ett folk som reser sig likasom ett lejon. Det lägger sig ej ned, förrän det har ätit rov och druckit blod av slagna man."

25 Då sade Balak till Bileam: "Om du nu icke vill förbanna dem, så må du åtminstone icke välsigna dem.

26 Men Bileam svarade och sade till Balak: "Sade jag icke till dig: 'Allt vad HERREN säger, det måste jag göra'?"

27 Och Balak sade till Bileam: "Kom, jag vill taga dig med mig till ett annat ställe. Kanhända skall det behaga Gud att du därifrån förbannar dem åt mig.

28 Och Balak tog Bileam med sig upp på toppen av Peor, där man kan se ut över ödemarken.

29 Och Bileam sade till Balak: "Bygg här åt mig sju altaren, och skaffa hit åt mig sju tjurar och sju vädurar.

30 Och Balak gjorde såsom Bileam sade; och han offrade en tjur och en vädur på vart altare.

KAPITEL 24

Då nu Bileam såg att det var: HERRENS vilja att han skulle välsigna Israel, gick han icke, såsom de förra gångerna, bort och såg efter tecken, utan vände sitt ansikte mot öknen.

2 Och när Bileam lyfte upp sina ögon och såg Israel lägrad efter sina stammar, kom Guds Ande över honom.

3 Och han hov upp sin röst och kvad: "Så säger Bileam, Beors son, så säger mannen med det slutna ögat,

4 så säger han som hör Guds tal, han som skådar syner från den Allsmäktige, i det han sjunker ned och får sina ögon öppnade:

- ⁵ Huru sköna äro icke dina tält, du Jakob, dina boningar, du Israel!
- ⁶ De likna dalar som utbreda sig vida, de äro såsom lustgårdar invid en ström, såsom aloetråd, planterade av HERREN, såsom cedrar invid vatten.
- ⁷ Vatten flödar ur hans ämbar, hans sådd bliver rikligen vattnad. Större än Agag skall hans konung vara, ja, upphöjd bliver hans konungamakt.
- ⁸ Det är Gud som har fört honom ut ur Egypten. Hans styrka är såsom en vildoxes. Han skall uppsluka de folk som stå honom emot, deras ben skall han sönderkrossa, och med sina pilar skall han genomborra dem.
- ⁹ Han har lagt sig ned, han vilar såsom ett lejon, såsom en lejoninna - vem vågar oroa honom? Välsignad vare den som välsignar dig, och förbannad vare den som förbannar dig!"
- ¹⁰ Då upptändes Balaks vrede mot Bileam, och han slog ihop händerna. Och Balak sade till Bileam: "Till att förbanna mina fiender kallade jag dig hit, och se, du har i stället nu tre gånger välsignat dem.
- ¹¹ Giv dig nu av hem igen. Jag tänkte att jag skulle få bevisa dig stor ära; men se, HERREN har förmenat dig att bliva ärad."
- ¹² Bileam svarade Balak: "Sade jag icke redan till sändebuden som du skickade till mig:
- ¹³ 'Om Balak än gäve mig så mycket silver och guld som hans hus rymmer, kunde jag dock icke överträda HERRENS befallning, så att jag efter eget tycke gjorde något, vad det vara må.' Vad HERREN säger, det måste jag tala.
- ¹⁴ Se, jag går nu hem till mitt folk; men jag vill varsko dig om vad detta folk skall göra mot ditt folk i kommande dagar."
- ¹⁵ Och han hov upp sin röst och kvad: "Så säger Bileam, Beors son, så säger mannen med det slutna ögat,
- ¹⁶ så säger han som hör Guds tal och har kunskap från den Högste, han som skådar syner från den Allsmäktige, i det han sjunker ned och får sina ögon öppnade:
- ¹⁷ Jag ser honom, men icke denna tid, jag skådar honom, men icke nära. En stjärna träder fram ur Jakob, och en spira höjer sig ur Israel. Den krossar Moabs tinningar och slår ned alla söner till Set.
- ¹⁸ Edom skall han få till besittning till besittning Seir - sina fienders länder. Ty Israel skall göra mäktiga ting;
- ¹⁹ ur Jakob skall en härskare komma; han skall förgöra i städerna dem som rädda sig dit."
- ²⁰ Och han fick se Amalek; då hov han upp sin röst och kvad: "En förstling bland folken är Amalek, men på sistone hemfaller han åt undergång."
- ²¹ Och han fick se kainéerna; då hov han upp sin röst och kvad: "Fast är din boning, och lagt på klippan är ditt näste.
- ²² Likväl skall Kain bliva utrotad; ja, Assur skall omsider föra dig i fångenskap."
- ²³ Och han lov åter upp sin röst och kvad: "O ve! Vem skall bliva vid liv, när Gud låter detta ske?
- ²⁴ Skepp skola komma från kittéernas kust, de skola tukta Assur, tukta Eber; också han skall hemfalla åt undergång."
- ²⁵ Och Bileam stod upp och vände tillbaka hem; också Balak for sin väg.

KAPITEL 25

Och medan Israel uppehöll sig i Sittim, begynte folket bedriva otukt med Moabs döttrar.

² Dessa inbjödo folket till sina gudars offermåltider,

³ Och folket åt och tillbad deras gudar. Och Israel slöt sig till Baal-Peor. Då upptändes HERRENS vrede mot Israel.

⁴ Och HERREN sade till Mose: "Hämta folkets alla huvudman, och låt upphänga sådana i solen för HERREN, på det att HERRENS vredes glöd må vändas ifrån Israel."

⁵ Då sade Mose till Israels domare: "Var och en av eder dräpe bland sina män dem som hava slutit sig till Baal-Peor."

⁶ Nu kom en man av Israels barn och förde in bland sina bröder en midjanitisk kvinna, inför Moses och Israels barns hela menighets ögon, under det att dessa stodo gråtande vid ingången till uppenbarelsetältet.

⁷ När Pinehas, son till Eleasar, son till prästen Aron, såg detta, stod han upp i menigheten och tog ett spjut i sin hand

⁸ och följde efter den israelitiske mannen in i tältets sovrums rum och genomborrade dem båda, såväl den israelitiske mannen som ock kvinnan, i det att han stack henne genom underlivet. Så upphörde hemsökelsen bland Israels barn.

⁹ Men de som hade omkommit genom hemsökelsen utgjorde tjugufyra tusen.

¹⁰ Och HERREN talade till Mose och sade:

¹¹ "Pinehas, han som är son till prästen Arons son Eleasar, har avvänt min vrede från Israels barn, i det att han har nitälskat bland dem såsom jag nitälskar; därför har jag icke i min nitälskan förgjort Israels barn.

¹² Säg fördenskull: Se, jag gör med honom ett fridsförbund;

¹³ och för honom, och för hans avkomlingar efter honom, skall detta vara ett förbund genom vilket han får ett evärdligt prästadöme, till lön för att han nitälskade för sin Gud och bragte försoning för Israels barn."

¹⁴ Och den dödade israelitiske mannen, han som dödades jämte den midjanitiska kvinnan, hette Simri, Salus son, och var hövding för en familj bland simeoniterna.

¹⁵ Och den dödade midjanitiska kvinnan hette Kosbi, dotter till Sur; denne var stamhövding, hövding för en stamfamilj i Midjan.

¹⁶ Och HERREN talade till Mose och sade:

¹⁷ "Angripen midjaniterna och slån dem.

¹⁸ Ty de hava angripit eder genom de onda råd som de lade mot eder i saken med Peor och i saken med Kosbi, den midjanitiska hövdingdottern, deras syster, vilken dödades på den dag då hemsökelsen drabbade eder för Peors skull."

KAPITEL 26

Efter denna hemsökelse talade HERREN till Mose och till Eleasar, prästen Arons son, och sade:

² "Räknen antalet av Israels barn, deras hela menighet, dem som äro tjugu år gamla eller därutöver, efter deras familjer, alla stridbara män i Israel."

³ Och Mose och prästen Eleasar talade till dem på Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko, och sade:

⁴ "De som äro tjugu år gamla eller därutöver skola räknas." Så hade ju HERREN bjudit Mose och Israels barn, dem som hade dragit ut ur Egyptens land.

- ⁵ Ruben var Israels förstfödde. Rubens barn voro: Av Hanok hanokiternas släkt, av Pallu palluiternas släkt,
- ⁶ av Hesron hesroniternas släkt, av Karmi karmiternas släkt.
- ⁷ Dessa voro rubeniternas släkter. Och de av dem som inmönstrades utgjorde fyrtiotre tusen sju hundra trettio.
- ⁸ Men Pallus söner voro Eliab.
- ⁹ Och Eliabs söner voro Nemuel, Datan och Abiram; det var den Datan och den Abiram, båda ombud för menigheten, som satte sig upp emot Mose och Aron, tillika med Koras hop, när dessa satte sig upp emot HERREN,
- ¹⁰ varvid jorden öppnade sin mun och uppslukade dem jämte Kora, vid det tillfälle då dennes hop omkom, i det att elden förtärde de två hundra femtio männen, så att de blevo till en varnagel.
- ¹¹ Men Koras söner omkommo icke.
- ¹² Simeons barn, efter deras släkter, voro: Av Nemuel nemueliternas släkt, av Jamin jaminernas släkt, av Jakin jakiniternas släkt,
- ¹³ av Sera seraiternas släkt, av Saul sauliternas släkt.
- ¹⁴ Dessa voro simeoniternas släkter, tjugutva tusen två hundra.
- ¹⁵ Gads barn, efter deras släkter, voro: Av Sefon sefoniternas släkt, av Haggi haggiternas släkt, av Suni suniternas släkt,
- ¹⁶ av Osni osniternas släkt, av Eri eriternas släkt,
- ¹⁷ av Arod aroditernas släkt, av Areli areliternas släkt.
- ¹⁸ Dessa voro Gads barns släkter, så många av dem som inmönstrades, fyrtio tusen fem hundra.
- ¹⁹ Judas söner voro Er och Onan; men Er och Onan dogo i Kanaans land.
- ²⁰ Och Juda barn, efter deras släkter, voro: Av Sela selaniternas släkt, av Peres peresiternas släkt, av Sera seraiternas släkt.
- ²¹ Men Peres' barn voro: Av Hesron hesroniternas släkt, av Hamul hamuliternas släkt.
- ²² Dessa voro Juda släkter, så många av dem som inmönstrades, sjuttiosex tusen fem hundra.
- ²³ Isaskars barn, efter deras släkter, voro: Av Tola tolaiternas släkt, av Puva puniternas släkt,
- ²⁴ av Jasub jasubiternas släkt, av Simron simroniternas släkt.
- ²⁵ Dessa voro Isaskars släkter, så många av dem som inmönstrades, sextiofyra tusen tre hundra.
- ²⁶ Sebulons barn, efter deras släkter, voro: Av Sered serediternas släkt, av Elon eloniternas släkt, av Jaleel jaleeliternas släkt.
- ²⁷ Dessa voro sebuloniternas släkter, så många av dem som inmönstrades, sextio tusen fem hundra.
- ²⁸ Josefs barn, efter deras släkter voro Manasse och Efraim.
- ²⁹ Manasse barn voro: Av Makir makiriternas släkt; men Makir födde Gilead; av Gilead kom gileaditernas släkt.
- ³⁰ Dessa voro Gileads barn: Av Iser ieseriternas släkt, av Helek helekитernas släkt,
- ³¹ av Asriel asrieliternas släkt, av Sikem sikemiternas släkt,
- ³² av Semida semidaiternas släkt och av Hefer heferiternas släkt.
- ³³ Men Selofhad, Hefers son, hade inga söner, utan allenast döttrar; och Selofhads döttrar

hette Mahela, Noa, Hogla, Milka och Tirsa.

³⁴ Dessa voro Manasse släkter, och de av dem som inmönstrades utgjorde femtiotvå tusen sju hundra.

³⁵ Dessa voro Efraims barn, efter deras släkter: Av Sutela sutelaiternas släkt, av Beker bekeriternas släkt, av Tahan tahaniternas släkt.

³⁶ Men dessa voro Sutelas barn: Av Eran eraniternas släkt

³⁷ Dessa voro Efraims barns släkter, så många av dem som inmönstrades trettiofyra tusen fem hundra. Dessa voro Josefs barn, efter deras släkter.

³⁸ Benjamins barn, efter deras släkter, voro: Av Bela belaiternas släkt, av Asbel asbeliternas släkt, av Ahiram ahamiternas släkt,

³⁹ av Sefufam sufamiternas släkt, av Hufam hufamiternas släkt.

⁴⁰ Men Belas söner voro Ard och Naaman; arditernas släkt; av Naaman naamiternas släkt.

⁴¹ Dessa voro Benjamins barn, efter deras släkter, och de av dem som inmönstrades utgjorde fyrtiofyra tusen sex hundra.

⁴² Dessa voro Dans barn, efter deras släkter: Av Suham suhamiternas släkt. Dessa voro Dans släkter, efter deras släkter.

⁴³ Suhamiternas släkter, så många av dem som inmönstrades, utgjorde tillsammans sextiofyra tusen fyra hundra.

⁴⁴ Asers barn, efter deras släkter, voro: Av Jimna Jimnasläkten, av Jisvi jisiviternas släkt, av Beria beriaiternas släkt.

⁴⁵ Av Berias barn: Av Heber heberiternas släkt, av Malkiel malkieliternas släkt.

⁴⁶ Och Asers dotter hette Sera.

⁴⁷ Dessa voro Asers barns släkter, så många av dem som inmönstrades, femtiotre tusen fyra hundra.

⁴⁸ Naftali barn, efter deras släkter, voro: Av Jaseel jaseeliternas släkt, av Guni guniternas släkt,

⁴⁹ av Jeser jeseriternas släkt, av Sillem sillemiternas släkt.

⁵⁰ Dessa voro Naftali släkter, efter deras släkter; och de av dem som inmönstrades utgjorde fyrtiofyra tusen fyra hundra.

⁵¹ Dessa voro de av Israels barn som inmönstrades, sen hundra ett tusen sju hundra trettio.

⁵² Och HERREN talade till Mose och sade:

⁵³ Åt dessa skall landet utskiftas till arvedel, efter personernas antal.

⁵⁴ Åt en större stam skall du giva en större arvedel, och åt en mindre stam en mindre arvedel; åt var stam skall arvedel givas efter antalet av dess inmönstrade.

⁵⁵ Men genom lottkastning skall landet utskiftas. Efter namnen på sina fädernestammar skola de få sina arvedelar.

⁵⁶ Efter lottens utslag skall var stam större eller mindre, få sin arvedel sig tillskiftad.

⁵⁷ Och dessa voro de av Levi stam som inmönstrades, efter deras släkter: Av Gerson gersoniternas släkt av Kehat kehatiternas släkt, av Merari merariternas släkt.

⁵⁸ Dessa voro leviternas släkter: libniternas släkt, hebroniternas släkt maheliternas släkt, musiternas släkt koraiternas släkt. Men Kehat födde Amram.

⁵⁹ Och Amrams hustru hette Jokebed, Levis dotter, som föddes åt Levi i Egypten; och hon födde åt Amram Aron och Mose och deras syster Mirjam.

⁶⁰ Och åt Aron föddes Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar.

- ⁶¹ Men Nadab och Abihu träffades av döden, när de buro fram främmande eld inför HERRENS ansikte.
- ⁶² Och de av dem som inmönstrades utgjorde tjugutre tusen, alla av mankön som voro en månad gamla eller därutöver. De hade nämligen icke blivit inmönstrade bland Israels barn, eftersom icke någon arvedel var given åt dem bland Israels barn.
- ⁶³ Dessa voro de som inmönstrades av Mose och prästen Eleasar, när dessa mönstrade Israels barn på Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko.
- ⁶⁴ Bland dessa var ingen av dem som förut hade blivit inmönstrade av Mose och prästen Aron, när dessa mönstrade Israels barn i Sinais öken,
- ⁶⁵ ty om dem hade HERREN sagt: "De skola döden dö i öknen." Därför var ingen kvar av dem, förutom Kaleb, Jefunnes son, och Josua, Nuns son.

KAPITEL 27

Och Selofhads döttrar trädde fram Selofhads, som var son till Hefer, son till Gilead, son till Makir son till Manasse, av Manasses, Josefs sons, släkter. Och hans döttrar hette Mahela, Noa, Hogla, Milka och Tirsä.

- ² Dessa kommo nu inför Mose och prästen Eleasar och stamhövdingarna och hela menigheten, vid ingången till uppenbarelsetältet, och sade:
- ³ "Vår fader har dött i öknen, men han var icke med i den hop som rotade sig samman mot HERREN, Koras hop, utan han dog genom egen synd, och han hade inga söner.
- ⁴ Icke skall nu vår faders namn utplånas ur hans släkt för det att han icke hade någon son? Giv åt oss en besittning ibland vår faders bröder."
- ⁵ och Mose bar fram deras sak inför HERREN.
- ⁶ Då talade HERREN till Mose och sade:
- ⁷ "Selofhads döttrar hava talat rätt. Du skall giva också dem en arvsbesittning bland deras faders bröder genom att låta deras faders arvedel övergå till dem.
- ⁸ Och till Israels barn skall du tala och säga: När någon dör utan att efterlämna någon son, skolen I låta hans arvedel övergå till hans dotter.
- ⁹ Men om han icke har någon dotter, så skolen I giva hans arvedel åt hans bröder.
- ¹⁰ Har han icke heller några bröder, så skolen I giva hans arvedel åt hans faders bröder.
- ¹¹ Men om hans fader icke har några bröder, så skolen I giva hans arvedel åt närmaste blodsfrövant inom hans släkt, och denne skall då taga den i besittning." Detta skall vara en rättsstadga för Israels barn, såsom HERREN har bjudit Mose.
- ¹² Och HERREN sade till Mose: "Stig upp här på Abarimberget, så skall du få se det land som jag har givit åt Israels barn.
- ¹³ Men när du har sett det, skall också du samlas till dina fäder, likasom din broder Aron har blivit samlad till sina fäder;
- ¹⁴ detta därför att I, i öknen Sin, när menigheten tvistade med mig, voren gensträviga mot min befallning och icke villen hålla mig helig genom att skaffa fram vatten inför deras ögon." Detta gällde Meribas vatten vid Kades, i öknen Sin.
- ¹⁵ Och Mose talade till HERREN och sade:
- ¹⁶ "Må HERREN, den Gud som råder över allt kötts anda, sätta en man över menigheten,
- ¹⁷ som kan gå i spetsen för dem, när de draga ut eller vända åter, och som kan vara deras ledare och anförare, så att icke HERRENS menighet kommer att likna får som icke hava någon herde."

- ¹⁸ HERREN svarade Mose: "Tag till dig Josua, Nuns son, ty han är en man i vilken ande är, och lägg din hand på honom.
- ¹⁹ Och för honom fram inför prästen Eleasar och hela menigheten, och insätt honom i hans ämbete inför deras ögon,
- ²⁰ och lägg något av din värdighet på honom, för att Israels barns hela menighet må lyda honom.
- ²¹ Och hos prästen Eleasar skall han sedan hava att inställa sig, för att denne genom urims dom må hämta svar åt honom inför HERRENS ansikte. Efter hans ord skola de draga ut och vända åter, han själv och alla Israels barn med honom, hela menigheten."
- ²² och Mose gjorde såsom HERREN hade bjudit honom; han tog Josua och förde honom fram inför prästen Eleasar och hela menigheten.
- ²³ Och denne lade sina händer på honom och insatte honom i hans ämbete, såsom HERREN hade befallt genom Mose.

KAPITEL 28

Och HERREN talade till Mose och sade:

- ² Bjud Israels barn och säg till dem: Mina offer, det som är min spis av mina eldsoffer, en välbehaglig lukt för mig, dem skolen I akta på, så att I offren dem åt mig på bestämd tid.
- ³ Och säg till dem: Detta är vad I skolen offra åt HERREN såsom eldsoffer: två årsgamla felfria lamm till brännoffer för var dag beständigt.
- ⁴ Det ena lammet skall du offra om morgonen, och det andra lammet skall du offra vid aftontiden,
- ⁵ och såsom spisoffer en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en fjärdedels hin olja av stötta oliver.
- ⁶ Detta är det dagliga brännoffret, som offrades på Sinai berg, till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN.
- ⁷ Och såsom drickoffer därtill skall du offra en fjärdedels hin, till det första lammet; i helgedomen skall drickoffer av stark dryck utgjas åt HERREN.
- ⁸ Det andra lammet skall du offra vid aftontiden; med likadant spisoffer och drickoffer som om morgonen skall du offra det: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN.
- ⁹ Men på sabbatsdagen skall du offra två årsgamla felfria lamm, så ock två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer, samt tillhörande drickoffer.
- ¹⁰ Detta är sabbatsbrännoffret, som skall offras var sabbat, jämte det dagliga brännoffret med tillhörande drickoffer.
- ¹¹ Och på edra nymånadsdagar skolen I offra till brännoffer åt HERREN två ungtjurar och en vädur och sju årsgamla felfria lamm,
- ¹² så ock tre tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer till var tjur, två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer till väduren,
- ¹³ och en tiondedels efa fint mjöl begjutet med olja, såsom spisoffer till vart lamm: ett brännoffer till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN.
- ¹⁴ Och de tillhörande drickoffren skola utgöras av en halv hin vin till var tjur och en tredjedels hin till väduren och en fjärdedels hin till vart lamm. Detta är nymånadsbrännoffret, som skall offras i var och en av årets månader.
- ¹⁵ Tillika skolen I offra en bock till syndoffer åt HERREN; den skall offras jämte det dagliga brännoffret med tillhörande drickoffer.

- ¹⁶ Och i första månaden, på fjortonde dagen i månaden, är HERRENS påsk.
- ¹⁷ Och på femtonde dagen i samma månad är högtid; då skall man äta osyrat bröd, i sju dagar.
- ¹⁸ På den första dagen skall man hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra.
- ¹⁹ Och såsom eldsoffer, såsom brännoffer åt HERREN, skolen I offra två ungtjurar och en vädur och sju årsgamla lamm; felfria skola de vara.
- ²⁰ Och såsom spisoffer därtill skolen I offra fint mjöl, begjutet med olja; tre tiondedels efa skolen I offra till var ungtjur och två tiondedels efa till väduren;
- ²¹ en tiondedels efa skall du offra till vart och ett av de sju lammen;
- ²² tillika skolen I offra en syndoffersbock till att bringa försoning för eder.
- ²³ Förutom morgonens brännoffer, som utgör det dagliga brännoffret, skolen I offra detta.
- ²⁴ Likadana offer skolen I offra var dag i sju dagar: en eldsoffersspis, till en välbehaglig lukt för HERREN. Jämte det dagliga brännoffret skall detta offras, med tillhörande drickoffer.
- ²⁵ Och på den sjunde dagen skolen I hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra.
- ²⁶ Och på förstlingsdagen, då I bären fram ett offer av den nya grödan åt HERREN, vid eder veckohögtid, skolen I hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra.
- ²⁷ Såsom brännoffer till en välbehaglig lukt för HERREN skolen I då offra två ungtjurar, en vädur, sju årsgamla lamm,
- ²⁸ och såsom spisoffer därtill fint mjöl, begjutet med olja: tre tiondedels efa till var tjur, två tiondedels efa till väduren,
- ²⁹ en tiondedels efa till vart och ett av de sju lammen;
- ³⁰ tillika skolen I offra en bock till att bringa försoning för eder.
- ³¹ Förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer skolen I offra detta - felfria skola djuren vara - och därjämte tillhörande drickoffer.

KAPITEL 29

Och i sjunde månaden, på första dagen i månaden, skolen I hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra. En basunklangens dag skall den vara för eder.

- ² Såsom brännoffer till en välbehaglig lukt för HERREN skolen I då offra en ungtjur, en vädur, sju årsgamla felfria lamm,
- ³ och såsom spisoffer därtill fint mjöl, begjutet med olja: tre tiondedels efa till tjuren, två tiondedels efa till väduren
- ⁴ och en tiondedels efa till vart och ett av de sju lammen;
- ⁵ tillika skolen I offra en bock såsom syndoffer, till att bringa försoning för eder -
- ⁶ detta förutom nymånadsbrännoffret med tillhörande spisoffer, och förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer, och förutom de drickoffer som på föreskrivet sätt skola offras till båda: allt till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN.
- ⁷ På tionde dagen i samma sjunde månad skolen I ock hålla en helig sammankomst, och I skolen då spåka eder; intet arbete skolen I då göra.
- ⁸ Och såsom brännoffer till en välbehaglig lukt för HERREN skolen I då offra en ungtjur,

en vädur, sju årsgamla lamm - felfria skola de vara -

⁹ och såsom spisofer därtill fint mjöl, begjutet med olja: tre tiondedels efa till tjuren, två tiondedels efa till väduren,

¹⁰ en tiondedels efa till vart och ett av de sju lammen;

¹¹ tillika skolen I offra en bock såsom syndoffer - detta förutom försoningssyndoffret och det dagliga brännoffret med tillhörande spisofer, och förutom de drickoffer som höra till båda.

¹² På femtonde dagen i sjunde månaden skolen I ock hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra. Då skolen I fira en HERRENS högtid, i sju dagar.

¹³ Och såsom brännoffer, såsom eldsoffer, skolen I då offra till en välbehaglig lukt för HERREN tretton ungtjurar, två vädurar, fjorton årsgamla lamm - felfria skola de vara -

¹⁴ och såsom spisofer därtill fint mjöl, begjutet med olja: tre tiondedels efa till var och en av de tretton tjurarna, två tiondedels efa till var och en av de två vädurarna,

¹⁵ en tiondedels efa till vart och ett av de fjorton lammen;

¹⁶ tillika skolen I offra en bock såsom syndoffer - detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisofer och drickoffer.

¹⁷ Och på den andra dagen: tolv ungtjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm,

¹⁸ med det spisofer och de drickoffer som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrivet sätt,

¹⁹ tillika också en bock såsom syndoffer - detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisofer och det drickoffer som hör till dem.

²⁰ Och på den tredje dagen: elva tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm,

²¹ med det spisofer och de drickoffer som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrivet sätt,

²² tillika också en syndoffersbock - detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisofer och drickoffer.

²³ Och på den fjärde dagen; tio tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm,

²⁴ med det spisofer och de drickoffer som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrivet sätt,

²⁵ tillika också en bock såsom syndoffer - detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisofer och drickoffer.

²⁶ Och på den femte dagen: nio tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm,

²⁷ med det spisofer och de drickoffer som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrivet sätt,

²⁸ tillika också en syndoffersbock - detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisofer och drickoffer.

²⁹ Och på den sjätte dagen: åtta tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm,

³⁰ med det spisofer och de drickoffer som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrivet sätt,

³¹ tillika också en syndoffersbock - detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisofer och drickoffer.

³² Och på den sjunde dagen: sju tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm,

³³ med det spisofer och de drickoffer som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrivet sätt,

³⁴ tillika också en syndoffersbock - detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisofer och drickoffer.

³⁵ På den åttonde dagen skolen I hålla en högtidsförsamling; ingen arbetssyssla skolen I då göra.

³⁶ Och såsom brännoffer, såsom eldsoffer, skolen I då offra till en välbehaglig lukt för HERREN en tjur, en vädur, sju årsgamla felfria lamm,

³⁷ med det spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem, till tjuren, väduren och lammen, efter deras antal, på föreskrivet sätt,

³⁸ tillika också en syndoffersbock - detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer.

³⁹ Dessa offer skolen I offra åt HERREN vid edra högtider, förutom edra löftesoffer och frivilliga offer, dessa må nu vara brännoffer eller spisoffer eller drickoffer eller tackoffer.

⁴⁰ (30:1) Och Mose sade detta till Israels barn, alldeles såsom HERREN hade bjudit honom.

KAPITEL 30

(30:2)

Och Mose talade till Israels barns stamhövdingar och sade: Detta är vad HERREN har bjudit:

² (30:3) om någon gör ett löfte åt HERREN, eller svär en ed genom vilken han förbinder sig till återhållsamhet i något stycke, så skall han icke sedan bryta sitt ord; han skall i alla stycken göra vad hans mun har talat.

³ (30:4) Och om en kvinna, medan hon vistas i sin faders hus och ännu är ung, gör ett löfte åt HERREN och förbinder sig till återhållsamhet i något stycke,

⁴ (30:5) och hennes fader hör hennes löfte och huru hon förbinder sig till återhållsamhet, och hennes fader icke säger något till henne därom, så skola alla hennes löften hava gällande kraft, och alla hennes förbindelser till återhållsamhet skola hava gällande kraft.

⁵ (30:6) Men om hennes fader samma dag han hör det säger nej därtill, då skola hennes löften och hennes förbindelser till återhållsamhet alla vara utan gällande kraft; och HERREN skall förlåta henne, eftersom hennes fader sade nej till henne.

⁶ (30:7) Och om hon bliver gift, och löften då vila på henne, eller något obetänksamt ord från hennes läppar, varmed hon har bundit sig,

⁷ (30:8) och hennes man får höra därom, men icke säger något till henne därom samma dag han hör det, så skola hennes löften hava gällande kraft, och hennes förbindelser till återhållsamhet skola hava gällande kraft.

⁸ (30:9) Men om hennes man samma dag han får höra det säger nej därtill, då upphäver han därmed hennes givna löfte och det obetänksamma ord från hennes läppar, varmed hon har bundit sig; och HERREN skall förlåta henne det.

⁹ (30:10) Men en änkas eller en förskjuten hustrus löfte skall hava gällande kraft för henne, vartill hon än må hava förbundit sig.

¹⁰ (30:11) Och om en kvinna i sin mans hus gör ett löfte, eller med ed förbinder sig till återhållsamhet i något stycke,

¹¹ (30:12) och hennes man hör det, men icke säger något till henne därom - icke säger nej till henne - så skola alla hennes löften hava gällande kraft, och alla hennes förbindelser till återhållsamhet skola hava gällande kraft.

¹² (30:13) Men om hennes man upphäver dem samma dag han hör dem, då skall allt som hennes läppar hava talat vara utan gällande kraft, det må nu vara löften eller någon förbindelse till återhållsamhet; hennes man har upphävt dem, därför skall HERREN förlåta

henne.

13 (30:14) Åt alla hennes löften och åt alla hennes edliga förbindelser till att späka sig kan hennes man giva gällande kraft, och hennes man kan ock upphäva dem.

14 (30:15) Men om hennes man icke före påföljande dags ingång säger någonting till henne därom, så giver han gällande kraft åt alla hennes löften och åt alla de förbindelser till återhållsamhet, som vila på henne; han giver dem gällande kraft därigenom att han icke säger något till henne därom samma dag han hör dem.

15 (30:16) Men om han upphäver dem först någon tid efter det han har hört dem, då kommer han att bära på hennes missgärning.

16 Dessa äro de stadgar som HERREN av Mose angående förhållandet mellan en man och hans hustru, och angående förhållandet mellan en fader och hans dotter, medan denna ännu är ung och vistas i sin faders hus.

KAPITEL 31

Och HERREN talade till Mose och sade:

2 "Kräv ut hämnd för Israels barn midjaniterna; sedan skall du samlas till dina fäder.

3 Då talade Mose till folket och sade: "Låten en del av edra män väpna sig till strid; dessa skola tåga mot Midjan och utföra HERRENS hämnd på Midjan.

4 Tusen man ur var och en särskild av Israels alla stammar skolen I sända ut i striden."

5 Så avlämnades då ur Israels ätter tusen man av var stam: tolv tusen man, väpnade till strid.

6 Och Mose sände dessa, tusen man av var stam, ut i striden; han sände med dem Pinehas, prästen Eleasars son, ut i striden, och denne tog med sig de heliga redskapen och larmtrumpeterna.

7 Och de gingo till strids emot Midjan, såsom HERREN hade bjudit Mose, och dräpte allt mankön.

8 Och jämte andra som då blevo slagna av dem dräptes ock de midjanitiska konungarna Evi, Rekem, Sur, Hur och Reba, fem midjanitiska konungar; Bileam, Beors son, dräpte de ock med svärd.

9 Och Israels barn förde Midjans kvinnor och barn bort såsom fångar; och alla deras dragare och all deras boskap och allt deras övriga gods togo de såsom byte.

10 Och alla deras städer, i de trakter där de bodde, och alla deras tältläger brände de upp i eld.

11 Och de togo med sig allt bytet, och allt vad de hade rövat, både människor och boskap.

12 Och de förde fångarna och det rövade och bytet fram till Mose och prästen Eleasar och Israels barns menighet i lägret på Moabs hedar, som ligga vid Jordan mitt emot Jeriko.

13 Och Mose och prästen Eleasar och alla menighetens hövdingar gingo dem till mötes utanför lägret.

14 Men Mose förtörnades på krigsbefälet, över- och underhövitsmännen, när de kommo tillbaka från sitt krigståg.

15 Mose sade till dem: "Haven I då låtit alla kvinnorna leva?

16 Det var ju de som, på Bileams inrådan, förledde Israels barn till att begå otrohet mot HERREN i saken med Peor, och som därigenom vållade att en hemsökelse kom över HERRENS menighet.

17 Så dräpen nu alla gossebarn, och dräpen alla kvinnor som hava haft med män, med

mankön, att skaffa.

18 Men alla flickebarn som icke hava haft med mankön att skaffa, dem mån I låta leva för eder räkning.

19 Själva skolen I nu lägga eder utanför lägret, i sju dagar. Var och en av eder som har dräpt någon människa, och var och en som har kommit vid någon slagen skall rena sig på tredje dagen och på sjunde dagen - såväl I själva som edra fångar.

20 Alla kläder och allt som är förfärdigat av skinn och allt som är gjort av gethår och alla redskap av trä skolen I ock rena åt eder."

21 Och prästen Eleasar sade till stridsmännen som hade deltagit i kriget: Detta är den lagstadga som HERREN har givit Mose:

22 Guld och silver, koppar, järn, tenn och bly,

23 allt sådant som tål eld, skolen I låta gå genom eld, så bliver det rent; dock bör det tillika renas med stänkelsevatten. Men allt som icke tål eld skolen I låta gå genom vatten.

24 Och I skolen två edra kläder på sjunde dagen, så bliven I rena; därefter fån I gå in i lägret.

25 Och HERREN talade till Mose och sade:

26 Över det tagna rovet, både människor och boskap, skall du göra en beräkning, du tillsammans med prästen Eleasar och huvudmännen för menighetens familjer;

27 sedan skall du dela rovet i två delar, mellan de krigare som hava varit med i striden och hela den övriga menigheten.

28 Och du skall låta det krigsfolk som har varit med i striden giva var femhundrade av människor, fäkreatur, åsnor och får såsom skatt åt HERREN.

29 Så mycket skall tagas av den hälft som tillfaller dem, och du skall giva detta åt prästen Eleasar såsom en gård åt HERREN.

30 Men ur den hälft som tillfaller de övriga israeliterna skall du uttaga var femtionde av människor, sammalunda av fäkreatur, åsnor och får, korteligen, av all boskap, och detta skall du giva åt leviterna, som det åligger att iakttaga vad som är att iakttaga vid HERRENS tabernakel.

31 Och Mose och prästen Eleasar gjorde såsom HERREN hade bjudit Mose.

32 Och rovet, nämligen återstoden av det byte som krigsfolket hade tagit utgjorde: av får sex hundra sjuttiofem tusen,

33 av fäkreatur sjuttio två tusen,

34 av åsnor sextioett tusen,

35 och av människor, sådana kvinnor som icke hade haft med mankön att skaffa, tillsammans trettio två tusen personer.

36 Och hälften därav, eller den del om tillföll dem som hade varit med striden, utgjorde: av får ett antal av tre hundra trettiosju tusen fem hundra,

37 varav skatten åt HERREN utgjorde sex hundra sjuttiofem får;

38 av fäkreatur trettio sex tusen, varav skatten åt HERREN sjuttio två;

39 av åsnor trettio tusen fem hundra, varav skatten åt HERREN sextioen;

40 av människor sexton tusen, varav skatten åt HERREN trettio två personer.

41 Och skatten, den för HERREN bestämda gården, gav Mose åt prästen Eleasar, såsom HERREN hade bjudit Mose.

42 Och den hälft, som tillföll de övriga israeliterna, och som Mose hade avskilt från krigsfolkets,

43 denna hälft, den som tillföll menigheten, utgjorde: av får tre hundra trettiosju tusen fem

hundra,

⁴⁴ av fäkreatur trettiosex tusen,

⁴⁵ av åsnor trettio tusen fem hundra

⁴⁶ och av människor sexton tusen.

⁴⁷ Och ur denna hälft, som tillföll de övriga israeliterna, uttog Mose var femtionde, både av människor och av boskap, och gav detta åt leviterna, som det ålåg att iakttaga vad som var att iakttaga vid HERRENS tabernakel, allt såsom HERREN hade bjudit Mose.

⁴⁸ Och befälhavarna över härens avdelningar, över- och underhövitsmännen, trädde fram till Mose.

⁴⁹ Och de sade till Mose: "Dina tjänare hava räknat antalet av de krigsmän som vi hava haft under vårt befäl, och icke en enda fattas bland oss.

⁵⁰ Därför hava vi nu såsom en offergåva åt HERREN burit fram var och en del som han har kommit över av gyllene klenoder, armband av olika slag, ringar, örhängen och halssmycken, detta för att bringa försoning för oss inför HERRENS ansikte."

⁵¹ Och Mose och prästen Eleasar togo emot guldets av dem, alla slags klenoder.

⁵² Och guldets som gavs såsom gård åt HERREN av över- och underhövitsmännen utgjorde sammanlagt sexton tusen sju hundra femtio siklar.

⁵³ Manskaper hade tagit byte var och en för sig.

⁵⁴ Och Mose och prästen Eleasar togo emot guldets av över- och underhövitsmännen och buro in det i uppenbarelsetältet, för att det skulle bringa Israels barn i åminnelse inför HERRENS ansikte.

KAPITEL 32

Och Rubens barn och Gads barn hade stora och mycket talrika boskapshjordar; och när de sågo Jaesers land och Gileads land, funno de att detta var en trakt för boskap.

² Då kommo Gads barn och Rubens barn och sade till Mose och prästen Eleasar och menighetens hövdingar:

³ "Atarot, Dibon, Jaeser, Nimra, Hesbon, Eleale, Sebam, Nebo och Beon,

⁴ det land som HERREN har låtit Israels menighet intaga, är ett land för boskap, och dina tjänare hava boskap."

⁵ Och de sade ytterligare: "Om vi hava funnit nåd inför dina ögon så må detta land givas åt dina tjänare till besittning. Låt oss slippa att gå över Jordan."

⁶ Men Mose sade till Gads barn och Rubens barn: "Skolen då I stanna här, under det att edra bröder draga ut i krig?

⁷ Varför viljen I använda Israels barns hjärtan från att gå över floden, in i det land som HERREN har givit åt dem?

⁸ Så gjorde ock edra fäder, när jag sände dem från Kades-Barnea för att bese landet:

⁹ sedan de hade dragit upp till Druvdalen och besett landet, använde de Israels barns hjärtan från att gå in i det land som HERREN hade givit åt dem.

¹⁰ Och på den dagen upptändes HERRENS vrede, och han svor och sade:

¹¹ 'Av de män som hava dragit upp ur Egypten skall ingen som är tjugu år gammal eller därutöver få se det land som jag med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob - eftersom de icke i allt hava efterföljt mig

¹² ingen förutom Kaleb, Jefunnes son, kenaséen, och Josua, Nuns son; ty de hava i allt efterföljt HERREN.'

- 13** Så upptändes HERRENS vrede mot Israel, och han lät dem driva omkring i öknen i fyrtio år, till dess att hela det släkte hade dött bort som hade gjort vad ont var i HERRENS ögon.
- 14** Och se, nu haven I trätt i edra faders fotspår, I, syndiga mäns avföda, och öken så ännu mer HERRENS vredes glöd mot Israel.
- 15** Då I nu vänden eder bort ifrån honom, skall han låta Israel ännu längre bliva kvar i öknen, och I dragen så fördärv över allt detta folk."
- 16** Då trädde de fram till honom och sade: "Låt oss här bygga gårdar åt var boskap och städer åt våra kvinnor och barn.
- 17** Själva vilja vi sedan skyndsamt väpna oss och gå åstad i spetsen för Israels barn, till dess vi hava fört dem dit de skola. Under tiden kunna våra kvinnor och barn bo i de befästa städerna och så vara skyddade mot landets inbyggare.
- 18** Vi skola icke vända tillbaka hem, förrän Israels barn hava fått var och en sin arvedel.
- 19** Ty vi vilja icke taga vår arvedel jämte dem, på andra sidan Jordan och längre bort, utan vår arvedel har tillfallit oss här på andra sidan Jordan, på östra sidan."
- 20** Mose svarade dem: "Om I gören såsom I nu haven sagt, om I väpnen eder inför HERREN till kriget,
- 21** så att alla edra väpnade män gå över Jordan inför HERREN och stanna där, till dess han har fördrivit sina fiender för sig,
- 22** om I alltså vänden tillbaka först då landet har blivit HERREN underdånigt, så skolen I vara utan skuld mot HERREN och Israel, och detta land skall då bliva eder besittning inför HERREN.
- 23** Men om I icke så gören, se, då synden I mot HERREN, och I skolen då komma att förnimma eder synd, ty den skall drabba eder.
- 24** Byggen eder nu städer åt edra kvinnor och barn, och gårdar åt eder boskap, och gören vad eder mun har talat."
- 25** Och Gads barn och Rubens barn talade till Mose och sade: "Dina tjänare skola göra såsom min herre bjuder.
- 26** Våra barn våra hustrur, vår boskap och alla våra dragare skola bliva kvar här i Gileads städer.
- 27** Men dina tjänare, vi så många som äro väpnade till strid, skola draga ditöver och kämpa inför HERREN, såsom min herre har sagt."
- 28** Och Mose gav befallning om dem åt prästen Eleasar och åt Josua, Nuns son, och åt huvudmännen för familjerna inom Israels barns stammar.
- 29** Mose sade till dem: "Om Gads barn och Rubens barn gå över Jordan med eder, så många som äro väpnade till att kämpa inför HERREN, och landet så bliver eder underdånigt, då skolen I åt dem giva landet Gilead till besittning.
- 30** Men om de icke draga väpnade ditöver med eder, så skola de få sin besittning ibland eder i Kanaans land."
- 31** Och Gads barn och Rubens barn svarade och sade: "Vad HERREN har sagt till dina tjänare, det vilja vi göra.
- 32** Vi vilja draga väpnade över till Kanaans land inför HERREN, och så få vår arvsbesittning har på andra sidan Jordan."
- 33** Så gav då Mose åt dem, åt Gads barn, Rubens barn och ena hälften av Manasses, Josefs sons, stam, Sihons, amoréernas konungs, rike och Ogs rike, konungens i Basan: själva landet med dess städer och dessas områden, landets städer runt omkring.

- ³⁴ Och Gads barn byggde upp Dibon, Atarat, Aroer,
³⁵ Atrot-Sofan, Jaeser, Jogbeha,
³⁶ Bet-Nimra och Bet-Haran, befästa städer och boskapsgårdar.
³⁷ Och Rubens barn byggde upp Hesbon, Eleale, Kirjataim,
³⁸ Nebo och Baal-Meon - vilkas namn hava ändrats - och Sibma. Och de gåvo namn åt städerna som de byggde upp.
³⁹ Och Makirs, Manasses sons, barn gingo åstad till Gilead och intogo det och fördrev amoréerna som bodde där.
⁴⁰ Och Mose gav Gilead åt Makir, Manasses son, och han bosatte sig där.
⁴¹ Och Jair, Manasses son, gick åstad och intog deras byar och kallade dem Jairs byar.
⁴² Och Noba gick åstad och intog Kenat, med underlydande orter, och kallade det Noba, efter sitt eget namn.

KAPITEL 33

Dessa voro Israels barns lägerplatser, när de drogo ut ur Egyptens land, efter sina härskaror, anförda av Mose och Aron.

- ² Och Mose upptecknade på HERRENS befallning deras uppbrottsorter, alltefter som de ändrade lägerplats. Och dessa voro nu deras lägerplatser, alltefter som uppbrottsorterna följde på varandra:
- ³ De bröto upp från Rameses i första månaden, på femtonde dagen i första månaden. Dagen efter påskhögtiden drogo Israels barn ut med upplyft hand inför alla egyptiers ögon,
⁴ under det att egyptierna begrovo dem som HERREN hade slagit bland dem, alla de förstfödda, då när HERREN höll dom över deras gudar.
⁵ Så bröto nu Israels barn upp från Rameses och lägrade sig i Suckot.
⁶ Och de bröto upp från Suckot och lägrade sig i Etam, där öknen begynte.
⁷ Och de bröto upp från Etam och vände om till Pi-Hahiot, som ligger mitt emot Baal-Sefon, och lägrade sig framför Migdol.
⁸ Och de bröto upp från Hahiot och gingo mitt igenom havet in i öknen och tågade så tre dagsresor i Etams öken och lägrade sig i Mara.
⁹ Och de bröto upp från Mara och kommo till Elim; och i Elim funnos tolv vattenkällor och sjuttio palmträd, och de lägrade sig där.
¹⁰ Och de bröto upp från Elim och lägrade sig vid Röda havet.
¹¹ Och de bröto upp från Röda havet och lägrade sig i öknen Sin.
¹² Och de bröto upp från öknen Sin och lägrade sig i Dofka.
¹³ Och de bröto upp från Dofka och lägrade sig i Alus.
¹⁴ Och de bröto upp från Alus och lägrade sig i Refidim, och där fanns intet vatten åt folket att dricka.
¹⁵ Och de bröto upp från Refidim och lägrade sig i Sinais öken.
¹⁶ Och de bröto upp från Sinais öken och lägrade sig i Kibrot-Hattaava.
¹⁷ Och de bröto upp från Kibrot-Hattaava och lägrade sig i Haserot.
¹⁸ Och de bröto upp från Haserot och lägrade sig i Ritma.
¹⁹ Och de bröto upp från Ritma och lägrade sig i Rimmon-Peres.
²⁰ Och de bröto upp från Rimmon-Peres och lägrade sig i Libna.

- 21 Och de bröto upp från Libna och lägrade sig i Rissa.
- 22 Och de bröto upp från Rissa och lägrade sig i Kehelata.
- 23 Och de bröto upp från Kehelata och lägrade sig vid berget Sefer.
- 24 Och de bröto upp från berget Sefer och lägrade sig i Harada.
- 25 Och de bröto upp från Harada och lägrade sig i Makhelot.
- 26 Och de bröto upp från Makhelot och lägrade sig i Tahat.
- 27 Och de bröto upp från Tahat och lägrade sig i Tera.
- 28 Och de bröto upp från Tera och lägrade sig i Mitka.
- 29 Och de bröto upp från Mitka och lägrade sig i Hasmona.
- 30 Och de bröto upp från Hasmona och lägrade sig i Moserot.
- 31 Och de bröto upp från Moserot och lägrade sig i Bene-Jaakan.
- 32 Och de bröto upp från Bene-Jaakan och lägrade sig i Hor-Haggidgad.
- 33 Och de bröto upp från Hor-Haggidgad och lägrade sig i Jotbata.
- 34 Och de bröto upp från Jotbata och lägrade sig i Abrona.
- 35 Och de bröto upp från Abrona och lägrade sig i Esjon-Geber.
- 36 Och de bröto upp från Esjon-Geber och lägrade sig i öknen Sin, det är Kades.
- 37 Och de bröto upp från Kades och lägrade sig vid berget Hor, på gränsen till Edoms land.
- 38 Och prästen Aron steg upp på berget Hor, efter HERRENS befallning, och dog där i det fyrtionde året efter Israels barns uttåg ur Egyptens land, i femte månaden, på första dagen i månaden.
- 39 Och Aron var ett hundra tjugutre år gammal, när han dog på berget Hor.
- 40 Och konungen i Arad, kananéen, som bodde i Sydlandet i Kanaans land, fick nu höra att Israels barn voro i antågande.
- 41 Och de bröto upp från berget Hor och lägrade sig i Salmona.
- 42 Och de bröto upp från Salmona och lägrade sig i Punon.
- 43 Och de bröto upp från Punon och lägrade sig i Obot.
- 44 Och de bröto upp från Obot och lägrade sig i Ije-Haabarim vid Moabs gräns.
- 45 Och de bröto upp från Ijim och lägrade sig i Dibon-Gad.
- 46 Och de bröto upp från Dibon-Gad och lägrade sig i Almon-Diblataima.
- 47 Och de bröto upp från Almon-Diblataima och lägrade sig vid Abarimbergen, framför Nebo.
- 48 Och de bröto upp från Abarimbergen och lägrade sig på Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko.
- 49 Och deras läger vid Jordan sträckte sig från Bet-Hajesimot ända till Abel-Hassitim på Moabs hedar.
- 50 Och HERREN talade till Mose på Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko, och sade:
- 51 Tala till Israels barn och säg till dem: När I haven gått över Jordan, in i Kanaans land,
- 52 skolen I fördriva landets alla inbyggare för eder, och I skolen förstöra alla deras stenar med inhuggna bilder, och alla deras gjutna beläten skolen I förstöra, och alla deras offerhöjder skolen I ödelägga.
- 53 Och I skolen intaga landet och bosätta eder där, ty åt eder har jag givit landet till besittning.
- 54 Och I skolen utskifta landet såsom arvedel åt eder genom lottkastning efter edra

släkter; åt en större stam skolen I giva en större arvedel, och åt en mindre stam en mindre arvedel; var och en skall få sin del där lotten bestämmer att han skall hava den; efter edra fädernestammar skolen I utskifta landet såsom arvedel åt eder.

⁵⁵ Men om I icke fördriven landets inbyggare för eder, så skola de som I låten vara kvar av dem bliva törnen i edra ögon och taggar i edra sidor, och skola tränga eder i landet där I bon.

⁵⁶ Och då skall jag göra med eder så, som jag hade tänkt göra med dem.

KAPITEL 34

Och HERREN talade till Mose och sade:

² Bjud Israels barn och säg till dem: När I kommen till Kanaans land, då är detta det land som skall tillfalla eder såsom arvedel: Kanaans land, så långt dess gränser nå.

³ Edert land skall på södra sidan sträcka sig från öknen Sin utmed Edom; och eder södra gräns skall i öster begynna vid ändan av Salthavet.

⁴ Sedan skall eder gräns böja sig söder om Skorpionhöjden och gå fram till Sin och gå ut söder om Kades-Barnea. Och den skall gå vidare ut till Hasar-Addar och fram till Asmon.

⁵ Och från Asmon skall gränsen böja sig mot Egyptens bäck och gå ut vid havet.

⁶ Och eder gräns i väster skall vara Stora havet; det skall utgöra gränsen. Detta skall vara eder gräns i väster.

⁷ Och detta skall vara eder gräns i norr: Från Stora havet skolen I draga eder gränslinje fram vid berget Hor.

⁸ Från berget Hor skolen I draga eder gränslinje dit där vägen går till Hamat, och gränsen skall gå ut vid Sedad.

⁹ Sedan skall gränsen gå till Sifron och därifrån ut vid Hasar-Enan. Detta skall vara eder gräns i norr.

¹⁰ och såsom eder gräns i öster skolen I draga upp en linje från Hasar-Enan fram till Sefam.

¹¹ Och från Sefam skall gränsen gå ned till Haribla, öster om Ain, och gränsen skall gå vidare ned och intill bergslutningen vid Kinneretsjön, österut.

¹² Sedan skall gränsen gå ned till Jordan och ut vid Salthavet. Detta skall vara edert land, med dess gränser runt omkring.

¹³ Och Mose bjöd Israels barn och sade: Detta är det land som I genom lottkastning skolen utskifta såsom arvedel åt eder, det land om vilket HERREN har bjudit att det skall givas åt de nio stammarna och den ena halva stammen.

¹⁴ Ty rubeniternas barns stam, efter dess familjer, och gaditernas barns stam, efter dess familjer, och den andra hälften av Manasse stam, dessa hava redan fått sin arvedel.

¹⁵ Dessa två stammar och denna halva stam hava fått sin arvedel på andra sidan Jordan mitt emot Jeriko, österut mot solens uppgång.

¹⁶ Och HERREN talade till Mose och sade:

¹⁷ Dessa äro namnen på de män som skola åt eder utskifta landet i arvslotter: först och främst prästen Eleasar och Josua, Nuns son;

¹⁸ vidare skolen I taga en hövding ur var stam till att utskifta landet,

¹⁹ och dessa äro de männens namn: av Juda stam Kaleb, Jefunnes son;

²⁰ av Simeons barns stam Samuel Ammihuds son;

²¹ av Benjamins stam Elidad, Kislons son;

- ²² av Dans barns stam en hövding, Bucki, Joglis son;
- ²³ av Josefs barn: av Manasse barns stam en hövding, Hanniel, Efods son,
- ²⁴ och av Efraims barn stam en hövding, Kemuel, Siftans son;
- ²⁵ av Sebulons barns stam en hövding, Elisafan, Parnaks son;
- ²⁶ av Isaskars barns stam en hövding, Paltiel, Assans son;
- ²⁷ av Asers barns stam en hövding, Ahihud, Selomis son;
- ²⁸ av Naftali barns stam en hövding, Pedael, Ammihuds son.
- ²⁹ Dessa äro de som HERREN bjöd att utskifta arvslotterna åt Israels barn i Kanaans land.

KAPITEL 35

Och HERREN talade till Mose på Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko, och sade:

- ² Bjud Israels barn att de av de arvslotter de få till besittning skola åt leviterna giva städer att bo i; utmarker runt omkring dessa städer skolen I ock giva åt leviterna.
- ³ Städerna skola de själva hava att bo i, men de tillhörande utmarkerna skola vara för deras dragare och deras boskap och alla deras övriga djur.
- ⁴ Och städernas utmarker, som I skolen giva åt leviterna, skola sträcka sig tusen alnar från stadsmuren utåt på alla sidor.
- ⁵ Och utanför staden skolen I mäta upp på östra sidan två tusen alnar, på västra sidan två tusen alnar, på södra sidan två tusen alnar och på norra sidan två tusen alnar, med staden i mitten. Detta skola de få såsom utmarker till sina städer.
- ⁶ Och de städer som I given åt leviterna skola först och främst vara de sex fristäderna, vilka I skolen giva till det ändamålet att en dråpare må kunna fly till dem; vidare skolen I jämte dessa städer giva dem fyrtiotvå andra,
- ⁷ så att de städer som I given åt leviterna tillsammans utgöra fyrtioåtta städer, med tillhörande utmarker.
- ⁸ Och av dessa städer, som I skolen giva av Israels barns besittningsområde, skolen I taga flera ur den stam som är större, och färre ur den som är mindre. Var stam skall åt leviterna giva ett antal av sina städer, som svarar mot den arvedel han själv har fått.
- ⁹ Och HERREN talade till Mose och sade:
- ¹⁰ Tala till Israels barn och säg till dem: När I haven gått över Jordan, in i Kanaans land,
- ¹¹ skolen I utse åt eder vissa städer, som I skolen hava till fristäder, till vilka en dråpare som ouppsåtligen har dödat någon må kunna fly.
- ¹² Och dessa städer skolen I hava såsom tillflyktsorter undan blodshämnaren, så att dråparen slipper dö, förrän han har stått till rätta inför menigheten.
- ¹³ Och de städer som I skolen giva till fristäder skola vara sex.
- ¹⁴ Tre av städerna skolen I giva på andra sidan Jordan, och de tre övriga städerna skolen I giva i själva Kanaans land;
- ¹⁵ dessa skola vara fristäder. Israels barn, såväl som främlingen och inhysesmannen som bor ibland dem skola hava dessa sex städer såsom tillflyktsorter, till vilka var och er som ouppsåtligen har dödat någon må kunna fly.
- ¹⁶ Men om någon slår en annan till döds med ett föremål av järn, så är han en sannskyldig dråpare; en sådan skall straffas med döden.
- ¹⁷ Likaledes, om någon i sin hand har en sten med vilken ett dråpslag kan givas, och han

därmed slår en annan till döds, så är han en sannskyldig dråpare; en sådan skall straffas med döden.

18 Eller om någon i sin hand har ett föremål av trä varmed ett dråpslag kan givas, och han därmed slår en annan till döds, så är han en sannskyldig dråpare; en sådan skall straffas med döden.

19 Blodshämnaren må döda den dråparen; varhelst han träffar på honom må han döda honom.

20 Likaledes om någon av hat stöter till en annan, eller med berått mod kastar något på honom; så att han dör,

21 eller av fiendskap slår honom till döds med handen, då skall den som gav slaget straffas med döden, ty han är en sannskyldig dråpare; blodshämnaren må döda den dråparen, varhelst han träffar på honom

22 Men om någon av våda, utan fiendskap, stöter till en annan, eller utan berått mod kastar på honom något föremål, vad det vara må;

23 eller om han, utan att se honom, med någon sten varmed dråpslag kan givas träffar honom, så att han dör, och detta utan att han var hans fiende eller hade för avsikt att skada honom,

24 då skall menigheten döma mellan den som gav slaget och blodshämnaren, enligt här givna föreskrifter.

25 Och menigheten skall rädda dråparen ur blodshämnarens hand, och menigheten skall låta honom vända tillbaka till fristaden dit han hade flytt, och där skall han stanna kvar, till dess den med helig olja smorde översteprästen dör.

26 Men om dråparen går utom området för den fristad dit han har flytt,

27 och blodshämnaren då, när han träffar på honom utom hans fristads område, dräper dråparen, så vilar ingen blodskuld på honom.

28 Ty i sin fristad skall en dråpare stanna kvar, till dess översteprästen dör; men efter översteprästens död må han vända tillbaka till den ort där han har sin besittning.

29 Och detta skall vara en rättsstadga för eder från släkte till släkte, var I än ären bosatta.

30 Om någon slår ihjäl en annan, skall man, efter vittnens utsago, dräpa dråparen; men en enda persons vittnesmål är icke nog för att man skall kunna döma någon till döden.

31 I skolen icke taga lösen för en dråpares liv, om han är skyldig till döden, utan han skall straffas med döden.

32 Ej heller skolen I taga lösen för att den som har flytt till en fristad skall före prästens död få vända tillbaka och bo i landet.

33 I skolen icke ohelga det land där I ären; genom blod ohelgas landet, och försoning kan icke bringas för landet för det blod som har blivit utgjutet däri, annat än genom dens blod, som har utgjutit det.

34 I skolen icke orena landet där I bon, det i vars mitt jag har min boning, ty jag, HERREN, har min boning mitt ibland Israels barn.

KAPITEL 36

Och huvudmännen för familjerna i Gileads barns släkt - Gileads, som var son till Makir, Manasses son, av Josefs barns släkter - trädde fram och talade inför Mose och de hövdingar som voro huvudmän för Israels barns familjer.

2 De sade: "HERREN har bjudit min herre att genom lottkastning göra landet såsom

arvedel åt Israels barn och HERREN har vidare bjudit min herre att giva Selofhads, vår broders, arvedel åt hans döttrar.

³ Men om nu dessa bliva gifta med någon ur Israels barns andra stammar, så tages deras arvedel bort ifrån våra fäders arvedel, under det att den stam de komma att tillhöra får sin arvedel ökad; på detta sätt bliver en del av vår arvslott oss fräntagen.

⁴ När sedan jubelåret inträder för Israels barn, bliver deras arvedel lagd till den stams arvedel, som de komma att tillhöra, men från vår fädernestams arvedel tages deras arvedel bort."

⁵ Då bjöd Mose Israels barn, efter HERRENS befallning, och sade: "Josefs barns stam har talat rätt.

⁶ Detta är vad HERREN bjuder angående Selofhads döttrar; han säger: De må gifta sig med vem de finna för gott, allenast de gifta sig inom en släkt som hör till deras egen fädernestam.

⁷ Ty en arvedel som tillhör någon, av Israels barn må icke gå över från en stam till en annan, utan Israels barn skola behålla kvar var och en sin fädernestams arvedel.

⁸ Och när en kvinna som inom någon av Israels barns stammar har kommit i besittning av en arvedel gifter sig, skall det vara med en man av någon släkt som hör till hennes egen fädernestam, så att Israels barn förbliva i besittning var och en av sina fäders arvedel.

⁹ Ty ingen arvedel må gå över från en stam till en annan, utan Israels barns stammar skola behålla kvar var och en sin arvedel."

¹⁰ Selofhads döttrar gjorde såsom HERREN hade bjudit Mose.

¹¹ Mahela, Tirsä, Hogla, Milka och Noa, Selofhads döttrar, gifte sig med sina farbröders söner.

¹² De blevo alltså gifta inom Manasses, Josefs sons, barns släkter, och deras arvedel stannade så kvar inom deras fädernesläkts stam.

¹³ Dessa äro de bud och rätter som HERREN genom Mose gav Israels barn, på Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko.

For other languages please go to www.wordproject.org